

Lord

genaamd
De groote

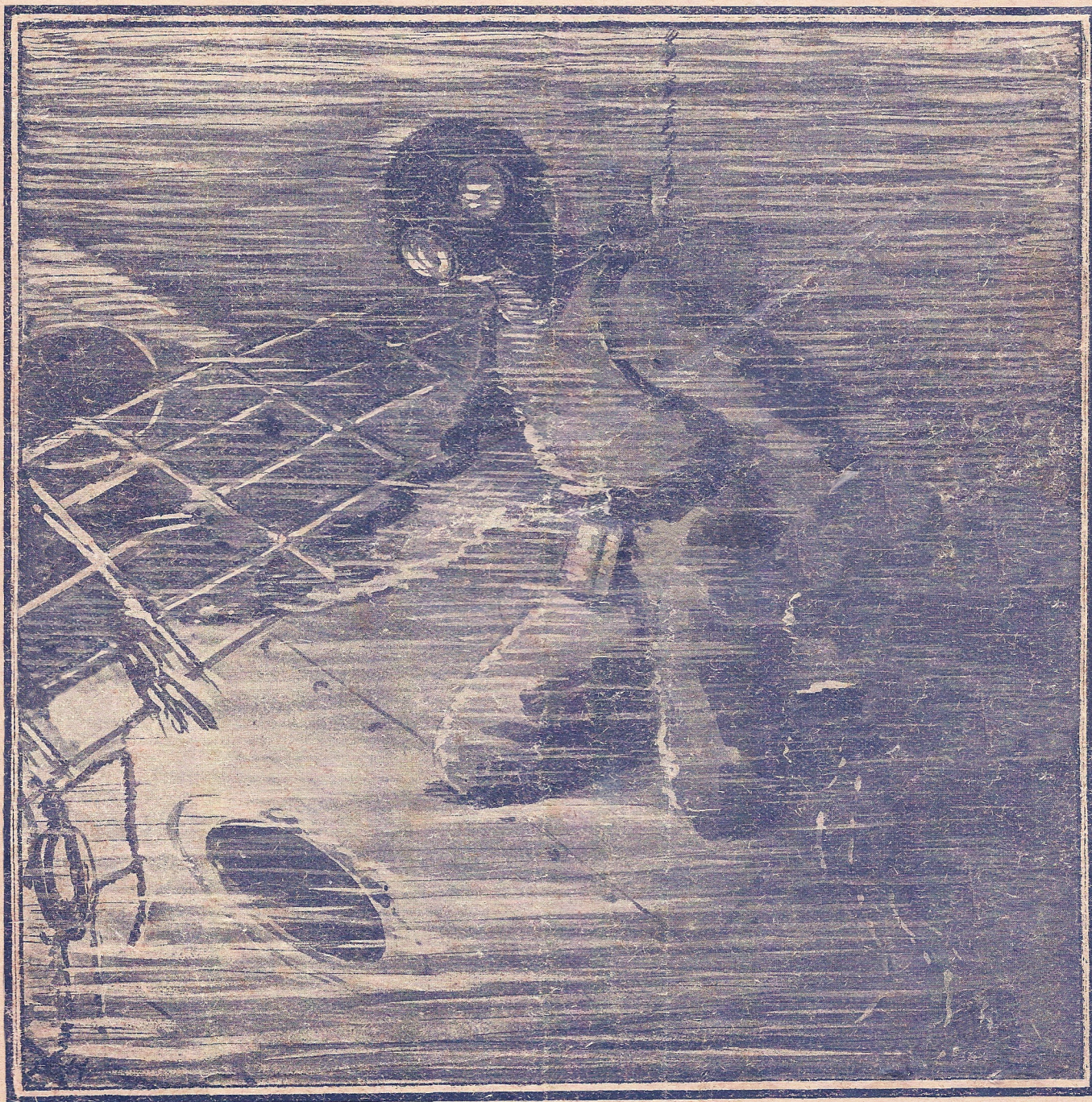
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 140

De diamant van de Zangeres

10 Cents
België 25 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - HEERENGRACHT 313 - AMSTERDAM

DE DIAMANT VAN DE ZANGERES.

HOOFDSTUK I.

De ondergang van de „Prinz Karl“.

Het ging in de groote conversatiezaal van de Windsor-Club, een der weelderigste societeiten van Londen, waarvan het lidmaatschap £ 500 per jaar kost, zeer levendig toe op dien warmen lenteavond van den 15den Mei.

De leden zaten in kleine groepjes bijeen, sommigen om de groote middentafel geschaard, die bedekt was met verscheidene bladen, blijkbaar zoeven uit de leeszaal gehaald.

Anderen weder langs de kleine tafeltjes die langs de wanden waren geschaard.

Het gesprek was blijkbaar zeer geanimeerd en er scheen een meeningsverschil te heerschen naar aanleiding van een punt van gewicht.

Een half dozijn bedienden, in met goudbeladen livreen gestoken, liepen geruischloos af en aan om telkens nieuwe bladen of wel verfrissende dranken binnen te brengen.

Het gesprek had zijn hoogtepunt bereikt, toen de deur opnieuw openging en de vice-president van de club, Lord William Aberdeen, binnen trad, vergezeld van zijn secretaris en vriend, Charly Brand.

Onmiddellijk traden eenige leden op den Lord toe, die in geheel Londen om zijn fabelachtigen rijkdom en zijn spreekwoordelijke liefdadigheid bekend was, en namen hem in hun midden.

De vice-president keek met zijn helderen, doordringenden blik de zaal rond en zeide:

— Als niet alle teekenen mij bedriegen, behandelen

de heeren een onderwerp van gewicht, gij ziet er allen eenigszins opgewonden uit voor Engelschen. Mag ik vragen wat u zoo bezighoudt?

— Zoodra gij zult hebben plaats genomen, mylord, merkte een der leden op, zullen wij u op de hoogte brengen.

Lord Aberdeen nam in het midden aan de groote tafel plaats en dadelijk werden hem van alle zijden eenige der laatst uitgekomen bladen toegeschoven.

— Als een uwer het woord wil nemen, zeide de vice-president, dan zal het mij aangenaam zijn mijn meening te mogen uiten. Misschien wil graaf Derby wel zoo goed zijn?

Hij keek daarbij een langen, jongen man met zeer blond haar aan, die vlak tegenover hem was gezeten.

— Met genoegen, mylord, antwoordde deze. Gij moet natuurlijk hebben gehoord of uit de kranten hebben vernomen, dat een week geleden tijdens een hevigen storm, die toen op onze kust stond, de pakketboot „Prinz Karl“ van de Hamburg—Amerika Lijn op de kust van Ierland vergaan is en wel ter hoogte van Dunmore Head.....

— Op twee en vijftig graden noorderbreedte en tien graden 30 minuten westerlengte, viel Lord Aberdeen den spreker kalm in de rede.

— Ha, gij schijnt goed op de hoogte te zijn, merkte de jonge graaf op.

— Ik heb een goed geheugen, graaf, dat is alles, hernam de vice-voorzitter. Ga door, wat ik u verzoecken mag.

— De „Prinz Karl“ is een van de kleinste schepen van de Hamburg—Amerika Lijn en meet negenduizend ton. Zij had, wegens den vroegen tijd van het jaar,

slechts acht passagiers van de eerste klas, twintig van de tweede en ongeveer tachtig tusschendecks passagiers aan boord, benevens een bemanning van honderdtachtig koppen. De kapitein heette Frits Baumgartner. Van de opvarenden konden gelukkig de meesten zich in booten redden. Een daarvan sloeg in den hevigen storm om, en men heeft er nooit meer iets van vernomen.

— Welke lading had de „Prinz Karl” aan boord? vroeg Lord Aberdeen, zijn schitterende oogen onophoudelijk op den spreker gevestigd houdend.

— Uw vraag, mylord, brengt ons juist midden in het hangende geschil, riep de graaf levendig uit. Zij had een lading Amerikaansch grenen hout aan boord, dat naderhand voor het grootste gedeelte aandreef. Voorts een zeer zware lading Armstrong-geschut voor Griekenland, en ten slotte — en dat is wel het voornaamste — twee millioen pond sterling aan gemunt goud, dat bestemd was voor de bank van Engeland, als betaling voor eenige millioenen balen wol.

— Is dat alles? vroeg de vice-president levendig.

— Bijna, antwoordde de jonge graaf. Gij moet weten dat de wereldberoemde zangeres Melba, die juist een kunst-tournée door Amerika had gemaakt, met de „Prinz Karl” was overgestoken, om te Londen eenige gastvoorstellingen te geven en vandaar naar het vaste land te reizen. De beroemde prima-donna voerde een groot vermogen met zich mede, waarvan zij heel wat heeft kunnen redden, daar het voor een groot deel uit geldswaardige papieren bestond, die zij in een gordel om het lichaam droeg, zooals zij steeds placht te doen, als zij den Oceaan overstak van en naar Amerika. Zij wist zich in een der reddingbooten in te schepen en bereikte den vasten wal. Maar, op het schip was toch een gedeelte van haar bezitting achter gebleven en met het vaartuig naar den kelder gegaan en juist over het verlies daarvan is de beroemde zangeres troosteloos.

— Dat gedeelte bestond uit sieraden, als ik mij niet vergis, merkte de vice-voorzitter op.

— Juist, Mylord. En het kostbaarste van die sieraden was een diamant van het zuiverste water, zoo groot als een duivenei, dien zij van den Czaar van Rusland ten geschenke had gekregen, en welker waarde door kenners op een paar honderd duizend roebel werd geschat.

— Mevrouw zal dien kostbaren steen wel niet zoo in haar hut hebben bewaard? vroeg Lord Aberdeen.

— Dat spreekt vanzelf, hernam graaf Derby. Hij bevond zich met nog eenige kleinere diamanten, een

paarlen halssnoer en een aantal ringen in een klein koffertje met marokijnleder overtrokken.

— Dacht zij er dan in het geheel niet aan, om dat koffertje mede te nemen? vroeg Lord Aberdeen.

— Zij had het gereed gezet, zooals zij verklaarde in een interview met een reporter van de „Times”, maar door de ontsteltenis vergeten het mede te nemen, toen zij zich in de reddingboot begaf. Toen het schip zich reeds op eenigen afstand van de boot bevond en met de golven worstelde, bemerkte de zangeres haar verlies pas. Zij was daardoor zoo ontdaan, dat zij den roeiers een groot vermogen beloofde, indien zij weder terug wilden gaan om het koffertje te halen. Maar de andere opvarenden dreigden haar eenvoudig over boord te zullen werpen, als er aan dit verlangen zou worden voldaan, — en bovendien hadden de roeiers ook zelf weinig lust om naar het snel zinkende schip terug te keeren.

— Dit alles, waarde graaf, herinner ik mij, merkte Lord Aberdeen glimlachend op. Ik lees de „Times” vrij geregeld en ik heb in dat blad een tamelijk goed verslag van de ramp gevonden. Ik meen te hebben gelezen, dat de „Prinz Karl” door den hevigen storm uit den koers geslagen op een rif liep, daardoor lek sloeg, weder vlot raakte, maar daarop spoedig zonk, doordat de golven met geweld in de groote opening drongen en de zware kanonnen het schip snel naar de diepte trokken, toen het zich nog slechts op eenige vademen van de kust bevond.

— Zoo is het inderdaad gegaan, Mylord.

— Maar dan kan ik mij niet begrijpen, in welk opzicht dit vreeselijk voorval een dergelijke oneenigheid onder u verwekt heeft, merkte Lord Aberdeen op.

— De zaak zelve heeft onzen kleinen twist ook niet veroorzaakt, Mylord.

— Haar gevolgen dus? vroeg de vice-voorzitter.

— Juist!

De jonge graaf nam een der pas verschenen bladen ter hand, zocht eenigen tijd in den inhoud en las toen met luide stem voor:

De ramp van de „Prinz Karl.”

Naar onze lezers zich zullen herinneren, bevonden zich onder de lading van het bij Dunmore Head gezonken vaartuig, de „Prinz Karl”, twee millioen pond aan gemunt goud, bestemd voor de Bank van Engeland. Men beschouwde dit geld reeds als verloren.

Naar wij thans vernemen is de Engelsche regering voornemens pogingen aan te wenden, om dit zeer groote bedrag, dat zich in verscheidene met ijzer beslagen houten kisten bevond, te doen opvisschen. Het onderzoek der duikers heeft nog geen definitief resultaat opgeleverd, maar men hoopt en verwacht, dat de „Prinz Karl” niet zoo diep gezonken is, dat het onmogelijk zot zijn iets van den inhoud te redden.

Waarschijnlijk zal reeds morgen, of uiterlijk overmorgen worden uitgemaakt of de beraamde pogingen om het goud uit het schip te halen, kans van slagen hebben.

De jonge graaf hield op met lezen en legde het blad weder naast zich neder.

— Zoo luidt het bericht, Mylord, dat hedenavond in de laatste editie van de „Times” voorkwam, en naar aanleiding daarvan is de oneenigheid tusschen ons gerezen. Sommige van ons meenen dat het volstrekt onmogelijk zal zijn het goud te redden, anderen daarentegen, dat deze kans volstrekt niet is uitgesloten.

— Het kan niet! schreeuwden eenige leden geheel uit het ander uiteinde van de groote zaal, ofschoon zij geen woord hadden kunnen verstaan van wat er aan de groote middentafel gesproken werd en slechts konden vermoeden waarom het ging.

— Het kan wel! brulden eenige andere leden in den anderen hoek van de zaal, die er evenmin iets van wisten waarover het gesprek geloopt was.

— Gij hoort het, Mylord, hernam de jonge graaf lachend, dat er nog altijd geen oplossing is gekregen, en dat de gemoederen nog steeds tamelijk opgewonden zijn. Zoudt gij zoo goed willen zijn ons uw meening te zeggen?

— Maar ik ben geen deskundige, zeide Lord Aberdeen glimlachend Ik zou de ligging van het schip eerst zeer nauwkeurig moeten kennen, ik zou moeten weten of het onder het zinke gekanteld is, de diepte moeten kennen waarop het ligt, den afstand van de kust en andere bijzonderheden, zonder welke kennis het zoo goed als onmogelijk is zich een gevestigd oordeel te vormen.

— Maar men weet daaromtrent reeds het een en ander, riep een der leden die aan de tafel had plaats genomen. De „Prinz Karl” ligt op twee vademmen van de kust, en het dek bevindt zich op ongeveer twintig ellen onder den waterspiegel. Ik heb ergens gelezen dat de top van den laadmast bij laag water zelfs even boven de golven uitsteekt.

— Dan kan ik met den besten wil van de wereld niet inzien, waarom het voor een duiker onmogelijk zou zijn binnen in het schip door te dringen, merkte Lord Aberdeen bedaard op.

In een der hoeken van de zaal ging een luid gejuich op. Het was aangeheven door de voorstanders van het plan om het schip te onderzoeken.

— Ik geniet de eer, tot uw medestanders te behoren, Mylord, merkte graaf Derby op, want ook ik geloof aan die mogelijkheid.

— Inderdaad, vervolgde Lord Aberdeen, de diepte kan hier geen beletsel zijn, dunkt mij, als er zich geen andere ernstige bezwaren voordoen die ik nog niet ken, want bij den huidigen stand der wetenschap is het voor een duiker volstrekt niet onmogelijk tot op een diepte van vijftig ellen onder water af te dalen.

— Dat heb ik ook al gezegd, Mylord, hervatte de jonge man. Ik zelf ben eens tegenwoordig geweest bij het zoeken naar een zeer kostbaren ring van mijn vader in de Theems, die tusschen haakjes niet terug is gevonden, en de rivier was op die plek vijf en vijftig el diep, terwijl de duiker over de bedding van den stroom had geloopt bij zijn nasporing.

Voor- en tegenstanders waren nu toekomen loopen en stonden allen om de tafel heen, en hervatten nu met frisschen moed hun twistgesprek.

Eindelijk zeide een hunner, terwijl hij zich tot den vice-voorzitter wendde:

— Maar Mylord, als de Engelsche regeering de kans erkent, om die schatten weder aan het daglicht te brengen, dan zouden anderen, dat ook wel eens kunnen probeeren!

De vice-voorzitter wierp den spreker een eigenaardigen blik toe, deed eenige trekjes aan zijn sigaret en zeide toen langzaam:

— Daarvan zou ik de mogelijkheid niet gaarne ontkennen.

— Kom, riep een ander lid uit, wie zou nu brutaal genoeg zijn om zooiets te durven wagen? Het spreekt immers vanzelf, dat de Iersche kust op dit punt nu wel zeer streng bewaakt zal worden, nu de mogelijkheid geopperd is, om een zoo geweldig groot bedrag op te visschen.

— O, de brutale lieden zijn de wereld nog niet uit, zeide de vice-president, terwijl hij opstond en zich met zijn secretaris, Charly Brand, naar de bibliotheek begaf, terwijl de twist achter zijn rug met hernieuwd vuur werd opgevat.

De bibliotheek was geheel verlaten op dit oogenblik.

HOOFDSTUK II.

De diamant van de zangeres.

Lord Aberdeen sloot zorgvuldig de deur van de bibliotheek en nam plaats in den stoel naast de groote kast, die duizenden boeken van allerlei aard bevatte.

Met een uitnodigend gebaar verzocht hij zijn vriend in een tweeden zetel plaats te nemen.

Eenige oogenblikten rookten beiden zwijgend hunne sigaretten.

Toen zeide de vice-president, terwijl hij zijn metgezel een doordringenden blik toewierp:

— Wel, Charly? Wat denk jij nu wel van die zaak?

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik niet geheel aan jouw kant sta, Edward.

— Dus je betwijfelt de mogelijkheid om die miljoenen weder naar boven te brengen?

— In ieder geval zou die poging met de grootste moeilijkheden gepaard gaan.

— Moeilijkheden bestaan om ze uit den weg te ruimen, hernam de vice-voorzitter, terwijl hij zich achterover in zijn stoel wierp en een dikke rookwolk naar het plafond blies.

Wel een minuut lang keek Charly Brand zijn vriend met open mond aan; toen zeide hij op zachten toon:

— Wat bedoel je in 's hemelsnaam, Edward?

— Niets anders dan wat ik zeg, zeide deze.

— Maar ik moet toch niet uit je woorden begrijpen, dat je in ernst voornemens zoudt zijn, om de Engelsche regeering te voorkomen?

— Waarom niet? vroeg de ander bedaard.

— Maar dat is een onbegonnen werk, dat twee menschen onmogelijk alleen kunnen volbrengen, zeide Charly opgewonden.

— Als één dier menschen Lord Lister, anders gezegd John Raffles heet, antwoordde de Groote Onbekende — want hij was het! — dan kan het niet onmogelijk zijn. Dat woord ken ik niet, en ik wil het ook niet kennen. Wat de regeering kan doen met honderd man, dat wil ik, John Raffles, met Charly Brand geheel alleen doen!

Charly Brand keek zijn meester met onverholven bewondering en iets als schrik aan.

Hij wist dat deze geheimzinnige man voor de stoutmoedigste daden te vinden was en dingen verrichtte, die op het eerste gezicht geheel onuitvoerbaar geleken. Maar wat hij nu voornemens scheen te zijn, grensde toch wel aan het bovennatuurlijke.

Na eenig zwijgen begon Charly weer:

— Je bent geen dwaas, en hebt dus al grondig nagedacht over de kansen van je plannen en over de wijze waarop het ten uitvoer zou kunnen worden gebracht.

— Dat spreekt vanzelf! Die brave graaf Derby verbeeldde zich zeker, dat hij mij iets heel bijzonders vertelde, terwijl ik die geheele zaak al tot in de minste bijzonderheden bestudeerd had en haar fijn ken. Maar kom mede, het is hier niet veilig genoeg om er over te praten. Ik heb Henderson hier met de auto besteld tegen tien uur, en het is nog slechts eenige minuten van dit uur af.

De beide vrienden stonden op, lieten zich in de vestiaire hun overgoed geven en verlieten het statige gebouw, een der duurste in geheel Londen en ingericht met een weelde, die alle beschrijving te boven gaat.

Voor de breede vleugeldeuren stond voor het trottoir een groote helblauw gelakte auto te wachten. Naast het stuurwiel stond Henderson, de chauffeur, een reus van een kerel, gekleed in een lichtgrijze livrei, die dadelijk achter het stuurwiel plaats nam, toen hij zijn meester het gebouw zag verlaten.

— Waarheen, Mylord? vroeg hij.

— Naar huis, Henderson, maar rijdt niet te snel!

— Ik zal mijn best doen, Mylord, zeide de chauffeur, voor wien langzaam rijden nu juist niet tot de aangenaamste bezigheden behoorde.

De auto zette zich in beweging en de beide vrienden hervatten hun gesprek, dat zij zooeven in de club hadden afgebroken.

— Waar is de plek ergens gelegen, waar de schipbreuk heeft plaats gehad? vroeg Charly.

— Aan den zuid-westelijken uithoek van Ierland, antwoordde Raffles. De kust is daar ter plaatse zeer gevaarlijk en een ware verschrikking voor de zeelieden, als er een storm staat. Zij is letterlijk bezaaid met kleine, rotsachtige eilandjes, riffen en verborgen klippen, die slechts bij laag water voor een klein gedeelte boven de golven uitsteken. Voor iemand die de kust van Ierland op die breedte niet zeer goed kent, is het niet aangeraden, zelfs bij kalm weder, zonder loods te trachten een der havens op dat punt van de kust binnen te loopen!

— De transatlantische boot moet wel zeer ver uit den koers geslagen zijn, dat zij op deze plek verging?

— Niet zoo heel ver! Haar bestemming was, als ik me wel herinner, Milltown, aan de Dingle Baai. Het schip heeft dus eenvoudig den ingang van die baai

gemist en een paar streken meer Noordelijk gestrand!

— Maar Milltown is toch niet het gewone eindpunt van de booten der Hamburg-Amerika Lijn? riep Charly uit.

— Dat is het ook niet, antwoordde Raffles. De „Prinz Karl” was extra gecharterd voor deze reis, om het goud over te brengen en de kanonnen van Armstrong, terwijl het grenenhout, meegenomen om de lading vol te maken, voor Milltown bestemd was, en daar afgeladen zou worden. Om zooveel mogelijk winst te maken, nam de boot natuurlijk ook passagiers mede, die er niet tegen opzagen om een kleinen omweg te maken.

— Maar waarom nam men juist een Duitsche boot, inplaats van een Engelsche of Amerikaansche?

— Dat zou ik je niet kunnen zeggen — maar ik vermoed haast, dat de Duitschers het goedkoop deden — en dat geeft ook in Amerika nog altijd den doorslag.

— Mooi! Tot zoover ben ik ingelicht! Nu wat de plaats van het schip betreft — hoe wist je die zoo precies?

— Ten eerste was de plek in graden en minuten in de „Times” opgegeven en ten tweede heb ik juist op diezelfde plek jaren geleden eens schipbreuk geleden — en je weet, dat mijn geheugen gelukkig niets te wenschen overlaat!

— Ik weet het! Is de plek waar het schip gezonken is, van de kust gemakkelijk te bereiken?

— Gemakkelijk is nu juist het woord niet, maar onmogelijk is het volstrekt niet! Natuurlijk moet men het getij weten uit te kiezen, en afwachten, dat de zee kalm is.

— En ben je vast van plan, een poging te doen, een deel van het goud buit te maken?

— Het goud — en vooral den diamant van Melba!

— Waarom juist die?

— Omdat ik haar heb hooren zingen! antwoordde Raffles kalm, alsof die reden meer dan voldoende was, om zijn buitensporig plan te verontschuldigen.

Charly keek zijn meester met de grootste verbazing aan.

— Is dat dan zoo iets bijzonders? vroeg hij na eenigen tijd.

— Iets zeer bijzonders! Wie die van God begenadigde vrouw heeft hooren zingen, die heeft het schoonste gehoord, wat er hier op aarde bestaat! Bij haar stem is niets te vergelijken.

— En daarom — — — ?

— En daarom zal ik niet rusten, voor ik haar den diamant bezorgd heb, waaraan zij blijkbaar zooveel waarde hecht. De eene dienst is de andere waard! Zij heeft mij, zonder mij te kennen, meer doen genieten, dan ik gedacht had op deze wereld nog te kunnen genieten! Zij is een van de zeer weinige vrouwen, waarvoor ik, zonder haar zelfs ooit te hebben gesproken, een diepe bewondering koester. Wie den menschen zulk een geluk vermag te verschaffen, die zal nergens smart over gevoelen, zoolang ik er iets aan doen kan!

— Het is een echte reden voor John Raffles! merkte Charly lachend op.

— Het is de reden van een man, die van oordeel is, dat de Kunst het eenige heilige hier op aarde is, en dat zij en zij alleen het leven de moeite waard maakt! zeide Raffles op ernstigen toon.

Geruimen tijd zwegen de twee vrienden.

Toen begon Charly weder:

— Je zeide zooveel dat je het plan al bestudeerd had. Hoe stel je je het dan eigenlijk voor?

— Wel, ik zal beginnen met een duiker te huren, die naar de ligging van het schip onderzoek doet!

— Maar dat zal opzien baren! Het is toch duidelijk dat de plek zeer streng bewaakt zal zijn, en een boot met al den rompslomp die er bij het duiken te pas komt, zal dadelijk in het oog vallen, terwijl je buiten den duiker nog een viertal mannen in het geheim moet nemen.

— Waarmee?

— Waarmee? Die zijn toch minstens noodig om de luchtpomp in beweging te houden, het touw vast te houden, waaraan de duiker bevestigd is, de boot te besturen en andere werkzaamheden te verrichten!

— Maar wie zegt je, dat ik van plan ben, zulk een toestel te gebruiken? vroeg Raffles bedaard.

— Maar hoe zou je het dan willen doen? riep Charly uit.

— Met behulp van een parelvisser!

— Wat zeg je?

— Vindt je dat zoo vreemd? Je zult toch wel weten, dat op de kusten van talrijke eilanden in de Stille Zuidzee, de inlanders naar paarden duiken, zonder zich op te houden met duikerhelmen, duikerpakken en al dien lastigen omslag? En als ik geen parelduiker hier in Londen kan krijgen, dan is een sponsenzoeker ook meer dan voldoende. Die lieder duiken tot op fabelachtige diepten, zonder met iets anders bekleed te zijn dan een zeer korte linnen broek en een gordel met een zak, waarin zij de afgesneden sponsen be-

waren. Weet je wel, hoe lang die lieden onder water kunnen blijven?

— Ik heb wel eens gehoord van twee volle minuten!

— En in enkele gevallen wel bijna drie! Het is een vreeselijk bestaan, want het duiken sloopt het lichaam snel en het duiken naar paarden zoowel als naar sponzen wordt ellendig betaald, ofschoon het wel eens voorkomt dat een bekwame parelvisscher op een dag voor een waarde van tienduizend pond sterling naar boven brengt!

— Maar geloof je dat je dergelijke menschen in Londen zou kunnen vinden?

— Ik kan er in ieder geval onderzoek naar doen.

-- Wanneer?

-- Zoo gauw mogelijk, want de Engelsche regeering van haar kant zal er ook wel geen gras over laten groeien en haast maken met hare onderneming.

HOOFDSTUK III.

Raffles maakt zijn plan op.

Den volgenden dag, toen het nog zeer vroeg was, en de zon nauwelijks aan den hemel stond, begaven Raffles en Charly zich vermomd als kadewerkers te voet naar het Eastend van Londen.

— Weet je de adressen van de mannen die wij noodig hebben? vroeg Charly toen zij Cheapeside genaderd waren.

— Volstrekt niet, maar mij dunkt als wij een onderzoek doen in eenige van de talrijke drankhuizen, die men aan de Theemskade vindt, dan zal het mij verbazen als men ons daar niet terecht zou wijzen.

— Het is in ieder geval te probeeren. Wat ben je van plan den parelvisscher voor zijn werk te betalen? Verondersteld dat je er een vind.

— Ik had gedacht een paar honderd pond!

— En wat moet hij daarvoor doen?

— Om te beginnen duiken op de plek waar het schip gezonken is en vervolgens natuurlijk de plaats aanwijzen waar het goud en de diamanten van de zangeres zich bevinden.

— En dat alles voor twee honderd pond?

— Het is veel, maar ik moet natuurlijk op de stilzwijgendheid van den man kunnen rekenen.

— En wat verder?

— Verder zal ik hem nogmaals naar den bodem van de zee zenden en dan zal ik hem betalen naar gelang van de waarde die hij aan het daglicht brengt.

— Maar vertel mij nu eens, hoe wij op de Iersche kust komen, snel genoeg om de regeering voor te zijn.

— Wel, dat is heel eenvoudig! Ik heb, zoodra ik het bericht in de „Times” las, voor alle zekerheid dadelijk naar Hull getelegrafeerd en den ouden schipper bevolen de „Swallow” dadelijk naar Londen te brengen. Op dit oogenblik moet mijn motorjacht hier al zijn. Wij zullen er ons trouwens dadelijk van gaan overtuigen. Ik heb den schipper gelast, de „Swallow” te meeren vlak bij de brug van Cheapeside, wij zijn er hier geen vijf minuten van verwijderd.

De beide vrienden liepen nog stevig eenige honderden schreden verder, tot zij een kleinen steiger bereikt hadden, aan welks voet een prachtige, slank gebouwde motorboot, geheel uit mahoniehout gebouwd, gemeerd lag. Op den steiger stonden twee mannen, blijkbaar de oude schipper uit Hull en diens zoon, te oordeelen naar de sprekende gelijkenis tusschen de twee zee-lieden.

Raffles en Charly drentelden den steiger op, niet zonder wantrouwen gadegeslagen door den ouden zeebonk en zijn zoon.

Raffles keek met bewondering naar het slanke bootje en zeide tot den ouden schipper:

— Dat is een prachtig schuitje, oude heer! Aan wien behoort dat motorjacht?

— Wat raakt jou dat? riep de oude zeebonk uit.

— Ho ho, ik zal er niet mee wegloopen, hernam Raffles lachend, en mag toch wel vragen, is het niet? Dat bootje loopt zeker vijf en twintig knopen per uur, vervolgde hij.

— Dertig, als je het weten wilt, bromde de zeeman, men trotschen blik het scheepje monsterend.

— En moet gij daarop passen? vroeg Raffles weder.

— Hoor eens hier, man, hernam de oude zeeman, terwijl hij dreigend een paar passen op Raffles toeliep, al die vragen bevallen mij niet en ik zou je raden van den steiger te gaan, als je niet wilt dat ik en mijn zoon je er af gooi.

Raffles week lachend eenige stappen achteruit, stond toen stil, kwam daarop snel naar den ouden schipper toe en fluisterde hem een paar woorden in het oor.

Het scheen een afgesproken wachtwoord te zijn.

Plotseling namen de trekken van den ouden man een verschrikte, eerbiedige uitdrukking aan, met bevende hand nam hij zijn muts van de witte haren en mompelde:

— Ik kon niet weten, Mylord.....

— Dat weet ik wel, brave Johnson, zeide Raffles, terwijl hij den grijsaard vriendelijk op den schouder klopte.

— Ik stel het zeer op prijs, dat je zóo goed van je afbijt, als vreemdelingen je trachten uit te hooren, oude! En naar ik zie, heb jij en je zoon de „Swallow” met de grootste zorgvuldigheid behandeld, het schuitje ziet er uit, alsof het zoo van de werf kwam.

De jonge Johnson, die eveneens zijn muts had afgenomen, kreeg een kleur van blijdschap en draaide zijn hoofddekseel verlegen in zijn handen rond.

— Wat beveelt Mylord, dat ik nu met de „Swallow” moet doen? vroeg de oude schipper. Gij hadt mij gezeind, dat ik hier op uw komst moest wachten.

— Laat Dick de motorboot maar naar den Tower terugbrengen, aan de tegenovergestelde zijde van de rivier, antwoordde Raffles, er is daar een boothuis en gij moet den eigenaar den naam van Lord Aberdeen opgeven; hij zal dan zoo goed voor de „Swallow” zorgen, als ware het zijn eigen boot.

— En kunnen wij daarna terugkeeren, Mylord? vroeg de oude Johnson.

— Ja, oude, want ik denk dat ik zelf de boot terugkom brengen — met of zonder lading aan boord, voegde hij er op zachten toon tot Charly aan toe.

Hij klopte den ouden schipper nogmaals hartelijk op den schouder, maakte den jongen Johnson met een vriendelijk hoofdknikje gelukkig en verwijderde zich weder.

Pas toen zij ver uit het gezicht waren, waagden de beide zeelieden het hun hoofddekseel weder op te zetten.

— Het is toch maar een goed ding, zeide Charly lachend, als men zoo op zijn ondergeschikten kan vertrouwen en zoo vast op hen rekenen als jij, Edward!

— Dat is het zeker, antwoordde Raffles op ernstigen toon. Die twee brave kerels zijn met hart en ziel aan mij verknocht. Ik heb eens gelegenheid gehad de zuster van dien jongen zeeman te ontrukken aan de klauwen van een handelaar in blanke slavinnen en den ouden man heb ik op het gunstige oogenblik eens weten te helpen met een half duizend pond sterling, toen men dreigde hem en zijn geheele gezin uit het huisje te zetten, dat zij sedert eenige geslachten bewoond hadden; ik weet niet meer om welke bespottelijke kleinigheid, een kleinigheid althans voor ons! Dat hebben die twee brave kerels nooit willen vergeten en ze zouden voor me, geloof ik, liever sterven, dan een bevel niet opvolgen dat ik hun geef!

— En ik ben er zeker van, Edward, hernam Charly,

terwijl hij zijn metgezel de hand drukte, dat die beide zeelieden je evengoed en trouw zouden dienen al hadden zij in het geheel geen verplichtingen aan je. Je bewerkstelligt dat uitsluitend door je persoonlijkheid. Er is niemand die zich aan jouw invloed kan onttrekken!

— Kom, kom, praatjes! zeide Raffles op luchtigen toon. Daarginds zie ik een kroeg. Wij zullen er eens binnentreden.

De beide mannen gingen een onaanzienlijk drankhuis binnen, gelegen op den hoek van de Theems en een der vele dwarsstraten die op de rivier uitloopen.

De kleine gelagkamer was tamelijk goed bezet en krioelde van dat zonderlinge allegaartje, dat men in alle havensteden ter wereld, maar vooral te Londen, in tapperijen en kleine café's aantreft.

Men zag daar Chineezen zoowel als Maleiers, Russen en Hollanders, Grieken, Japaneezen en Hindoes, kortom, het leek wel alsof alle volken der aarde vertegenwoordigd zijn in de tallooze drankhuizen die men te Londen in Eastend langs de kaden van de Theems vindt!

De meesten dier mannen, zoo niet allen, behoorden tot den zeeliedenstand, wat duidelijk uit hun kleeding viel op te maken. Zelfs de grootste taalkenner zou het onmogelijk hebben bevonden met al deze lieden in hun landstaal te spreken.

Raffles trad op de toonbank toe, waarachter een dikke waard met een allesbehalve gunstig uiterlijk troonde, en vroeg deze:

— Kent gij alle klanten, die uw inrichting bezoeken, sir?

— Ik ben geen sir, antwoordde de man brommend, als je iets van mij hebben wilt, kun je me James Spike noemen, dan weet ik tenminste dat je mij bedoelt!

— Nu dan, James Spike, hernam Raffles bedaard, dan herhaal ik mijn vraag nog eens: Ken je alle lieden die je wijnhuis met een bezoek vereeren?

— Natuurlijk ken ik ze, antwoordde Spike, en het zijn beste, brave jongens, dat kan ik je op een briefje geven. Ze zijn wel handgaw, ze staan wel gauw gereed met ponjaard of mes, maar voor de rest zijn het ware lammeren, goedig als mijn grootje, toen het brave mensch nog leefde.

— En weet je ook welk beroep ze allen uitoefenen? vroeg Raffles.

— Hoor eens hier, mijn beste man, zeide de waard, terwijl hij den bezoeker doordringend aankeek, ik geloof dat jij mij vragen stelt!

— Dien indruk heb ik ook gekregen, hernam Raffles

doodbedaard. Dat is toch niet verboden, hoop ik?

Terwijl hij dit zeide, had hij al onwillekeurig zijn hand in zijn zak laten glijden en toen hij die weer te voorschijn haalde, schitterde er een halve sovereign in.

De waard keek er met begeerige blikken naar.

— Weet je wel, wat ik hier voor een geldstukje in mijn hand heb? vroeg Raffles zacht, zich naar den waard overbuigend.

— Ik krijg ze zoo dikwijls niet te zien, vriend, maar als ik het mij wel herinner dan is het een half pond in West-Engelsch goud, antwoordde Spike, die geen oog van het glinsterend goudstukje afwendde.

— Je hebt het goed geraden, beste man, hernam Raffles. Zou je dat mooie goudstukje niet van eigenaar willen doen veranderen?

— Dat hangt er maar van af, wat er voor gedaan moet worden, antwoordde de waard, die zijn bezoeker met steeds grooter aandacht opnam.

— O, maar heel weinig — je hebt niets anders te doen dan mij antwoord te geven op een van die vragen, die je zoeven zoo uit je humeur schenen te brengen.

— Ga dan je gang maar, zeide Spike, terwijl hij een zwarten, grooten klauw hebzuchtig naar het goudstuk uitstrekke.

— Een oogenblik, riep Raffles, terwijl hij snel de hand terugtrok, zoover zijn wij nog niet. Ik ben een eerlijk man, en je kunt ervan verzekerd zijn, dat je je belooning niet zult misloopen.

— Vraag dan maar op, bromde Spike.

Raffles keek om zich heen, teneinde zich te vergewissen dat niemand der aanwezigen kon hooren wat hij zeide, en vroeg toen op zachten toon:

— Hebt gij geen duiker onder uw klanten?

— Een duiker? vroeg Spike verbaasd. Wel, mijn goede man, wel zes. Er valt hier gedurig op de Theems iets te werken voor duikers.

— Ik geloof niet, dat wij elkaar goed begrijpen, zeide Raffles. Het is mij niet te doen om een arbeider, die van een duikerspak gebruik maakt om zijn beroep uit te oefenen, maar om een paarlen- of sponsen-visscher.

De waard keek den vrager stom verbaasd aan.

— Wat moet gij in 's hemelsnaam met een paarlen-visscher te Londen uitvoeren? vroeg hij, terwijl zijn gitzwarte oogen den bezoeker als het ware trachtten te doorboren.

— Ik geloof dat wij afdwalen, mijn goede man, zeide Raffles kalm. Niet jij bent degeen die de vragen stelt, maar ik!

— Gij hebt gelijk, bromde Spike, ga dan maar door.

— Nu, ik vraag u, of er onder de bezoekers die hier zijn of wel eens komen, geen inlanders zijn, die van het paarlenvisschen een beroep maken.

De waard dacht even na en liet zijn blikken onderzoekend door de lage gelagkamer dwalen.

— Op het oogenblik is er hier geen, antwoordde hij eindelijk, maar ik geloof wel, dat ik u aan zoo'n man kan helpen.

Raffles' oogen begonnen te schitteren.

— Komt hij vaak bij u? vroeg hij.

— Bijna iederen dag.

— Hoe heet hij?

— Ali Dhakkar!

— Wat voor een landsman?

— Hindoe!

— Spreekt hij Engelsch?

— Voortreffelijk!

— Hoe oud ongeveer?

— Hoogstens vijf en dertig jaar, ofschoon hij er wel uitziet als vijftig, wat niet te verwonderen is bij een beroep als het zijne.

— Hoe komt het dat hij te Londen is?

— Hij heeft genoeg gekregen van het duiken, naar het schijnt, en zich als tremmer laten aanmonsteren op een koopvaarder, die van Calcutta op Londen vaart.

— Dus hij zou met dat schip ook weer terug moeten?

— Dat is wel waarschijnlijk.

— Denkt gij dat hij vandaag nog hier komt?

— Dat zal wel waar zijn, grinnikte de waard, want mijn vriend Ali is verzet op Schotsche whisky. En ik durf u niet bezweren, dat gij hem in volmaakt nuchteren toestand zult aantreffen, als gij wat met hem uitstaande hebt.

— Dat is voldoende, waard! zeide Raffles, hier hebt gij uw goudstuk, geef ons nu maar een glas ale als gij het hebt, dan zullen wij hier op de komst van Ali Dhakkar wachten.

— Ik heb van alles, antwoordde de waard trotsch, al wou je champagne drinken!

— Neen, ale is meer dan voldoende! riep nu Charly uit, die huiverde bij het denkbeeld dat hij in deze schamele kroeg het kostelijke nat zou moeten drinken.

De beide vrienden zetten zich aan een tafeltje in een hoek en de waard bracht twee glazen ale.

— Nu heb ik je nog één ding te zeggen, waard, begon Raffles weder, en dat is, dat ik er volstrekt niet op gesteld ben dat je te veel babbelt. Als Dhakkar hier komt, waarschuw je ons eenvoudig even — de rest kun je aan ons overlaten.

De waard, ofschoon zeer nieuwsgierig naar de voornemens van zijn geheimzinnige bezoekers, vergenoegde er zich mede hen toe te knikken en nam weder achter zijn tamelijk smerige toonbank plaats.

Bijna een uur verliep.

Raffles en Charly waren al aan het derde glas ale bezig en de bezoekers waren op eenige weinige na verdwenen, toen de deur van het drankhuis opnieuw openging en er een man binnentrad, dien het geoefend oog van Raffles dadelijk herkende als een dier Hindoes, die hun beroep maken van het visschen naar sponsen op de kust der Bermuda-eilanden.

De man had geheel het type van den beroepsduiker. Hij was buitengewoon mager, zijn rug was gewelfd en zijn borst ingevallen, zijn donkere, doffe oogen lagen diep in de kassen en het wit was met bloed beloopt. Zijn mager gelaat deed aan een roofvogel denken en zijn haren waren zoo goed als geheel uitgevallen.

De man was gekleed in een blauw linnen pak, en zijn voeten staken in sandalen van touw vervaardigd, terwijl hij een versleten jockeypet in de hand hield.

De waard wierp een snellen blik op zijn beide bezoekers in den hoek en wenkte daarna onmerkbaar naar den binnentreden Hindoe.

Deze zocht met aarzelenden blik rond en trad toen met onvaste schreden op de toonbank toe.

Met schorre stem bestelde hij een glas whisky, welken naam de heer James Spike gaf aan een onnoemelijk vocht, dat het midden hield tusschen brandspiritus en benzine.

Spike schoof hem zwijgend het glas toe, welks inhoud de Hindoe in één teug in zijn keel deed verdwijnen.

Daar Raffles tot zijn schrik zag, dat zijn man aanstalten maakte om het eerste glas door een tweede te doen volgen, stond hij vastberaden op en klopte den Hindoe op den schouder.

Deze keek met een schuwen blik om.

— Ali Dhakkar? vroeg Raffles op zachten toon.

— Die ben ik, antwoordde de Hindoe, met dezelfde schorre stem. Wat wilt gij van mij?

— Dat zult gij hooren, als gij mij enkele oogenblikken te woord wilt staan, maar niet hier, want de zaak die ik u heb mede te deelen, eischt strikte geheimhouding.

De Hindoe keek den spreker wantrouwend aan en maakte toen de beweging van geld.

— Baschi? vroeg hij, terwijl een hebzuchtige glans in zijn donkere oogen kwam.

— Zooveel baschi als gij maar wilt, antwoordde

Raffles, ga maar mede, dan zal ik u alles verklaren.

— Jawel, maar dat berokkent mij schade! riep James Spike uit. Mijn vriend Ali is gewend hier zijn acht of tien glazen whisky te drinken, en gij berooft mij van dat voordeel. Dat past geen gentleman.

— Stel je gerust, waard, hernam Raffles, terwijl hij opnieuw een halven sovereign op de toonbank wierp; dat zal wel voldoende zijn om je schadeloos te stellen.

De waard greep het goudstuk snel van de toonbank, dat door den Hindoe met begeerige bliken bekeken was.

Raffles had den blik gevolgd van den Hindoe.

— Ik zie tot mijn genoegen, Ali Dhakkar, zeide hij, dat het goud een groote aantrekkingskracht op je uitoefent, en ik wil je in de gelegenheid stellen er eenige handen vol van te verdienen.

— Kunt u mij daarvoor niet gebruiken, mijnheer? zeide de waard, die langzamerhand begon in te zien, dat zijn beide bezoekers niet degenen waren, voor wie zij zich uitgaven.

— Neen, waard, antwoordde Raffles kalm, jij bent niet te gebruiken om te duiken: je bent te dik en je vet zou je drijvende houden! Men zou je met een centenaar lood moeten bezwaren om je tot zinken te brengen.

Met deze woorden nam Raffles zijn Hindoe onder den arm en ging met hem het drankhuis uit, op den voet gevolgd door Charly.

De drie mannen liepen eenigen tijd zwijgend langs de Theemskade, tot zij een geheel verlaten plek achter een van de vele loodsen hadden gevonden, die zich daar bevonden.

Daar gekomen legde Raffles zijn hand op den schouder van den Hindoe, keek hem doordringend aan en vroeg:

— Hebt gij gehoord van het vergaan van de „Prinz Karl?“

De Hindoe keek den vrager op zijn beurt strak aan en zeide toen langzaam:

— Zou ik er niet van gehoord hebben? Ik was aan boord van dat schip, toen het op de rotsen liep.

— Wat zegt gij daar? riep Raffles in de hoogste verbazing uit. En vriend Spike vertelt mij zoeven, dat je tremmer waart aan boord van een koopvaarder die op Calcutta vaart.

— Dat is ook zoo, Sahib, antwoordde de Hindoe. Ik heb zes reizen met dien koopvaarder gedaan, maar ongeveer drie maanden geleden had ik mij laten aanmonsteren op een schip dat naar New-York voer, en

vandaar ben ik weder met de „Prinz Karl” teruggekeerd.

Raffles keek Charly veelbeteekenend aan en zeide in het Fransch, zoodat de Hindoe het niet verstaan kon:

— Dat is een vingerwijzing van het lot, beste Charly, de voorzienigheid heeft ons op het spoor van dezen man gebracht!

Daarop wendde hij zich weder tot Dhakkar en zeide:

— Gij zult dus wel zeer nauwkeurig weten, waar het schip ergens ligt.

— Zeer nauwkeurig, Sahib.

— Gij weet welke lading het schip aan boord had?

De oogen van den Hindoe begonnen zonderling te schitteren.

— Ik geloof, dat ik weet wat gij bedoelt! riep hij uit. Ja, ook dat weet ik zeer goed. De „Prinz Karl” vervoerde eenige millioenen aan gemunt goud en een der passagiers, een schoone dame, had eenige diamanten van onschatbare waarde in een koffertje medegenomen.

— Is het je bekend, waar een en ander zich bevond? zoo vervolgde Raffles, met zijn levendige oogen iederen trek van het donkere, magere gelaat voor zich bespiedend.

De Hindoe wierp een eigenaardigen blik op den vrager, voor hij langzaam antwoordde:

— Ja, Sahib, het is mij bekend! Men heeft getracht de plek zooveel mogelijk geheim te houden, waar het goud in een dozijn kisten ongeveer geplaatst werd, maar ik heb als tremmer gelegenheid gevonden mij te overtuigen van de plaats waar het verborgen lag.

— En het marokijnen koffertje met de diamanten?

— Bevond zich in de hut van den purser, antwoordde de Hindoe.

Even heerschte er zwijgen.

Dhakkar had, met de sluwheid die aan zijn ras eigen is, blijkbaar reeds begrepen, waar al deze vragen op neer zouden komen, maar hij wachtte zich wel dit door eenig woord of gebaar te verraden.

— Gij zoudt wel twee honderd pond willen verdienen? begon Raffles weder.

— Twee honderd pond is een groot bedrag, Sahib, voor een arme drommel als ik ben, antwoordde Dhakkar, en zijn oogen fonkelden onder zijn dikke wenkbrauwen.

— Ik houd niet van omwegen, zeide Raffles, en dus vraag ik je op den man af: zou je naar het schip willen duiken en de plaats vaststellen, waar zich het goud bevindt?

— Behoef ik voor die twee honderd pond niets anders te doen, Sahib? vroeg de Hindoe haastig.

— Voorloopig niet, antwoordde Raffles.

— En later?

— Later zal ik je gelegenheid geven dat bedrag zeer aanzienlijk te vermeerderen; dat zal er van afhangen of het je mogelijk voorkomt een deel van den schaf naar boven te brengen.

De Hindoe keek den spreker met schitterende oogen aan.

— Gij wilt het goud van de Bank van Engeland stelen? riep hij uit.

— Gij kunt het noemen zooals gij wilt, hernam Raffles op koelen toon.

— Maar dat is een hoogst gevaarlijke arbeid.

— Dat weet ik, en daarom zal ik je vorstelijk betalen als je mij van dienst wilt zijn.

— Maar de twee honderd pond, die gij mij beloofd hebt, krijg ik in ieder geval voor het eerste onderzoek?

— In ieder geval!

— Dan ben ik uw man, Sahib! riep de Hindoe uit. Gij kunt op mij rekenen!

— Je acht het dus niet onmogelijk het schip te bereiken? vroeg Raffles.

— In het geheel niet, Sahib. Men heeft mij verteld, dat bij laag water de top van den grooten laadmast boven de golven uitsteekt. Het vaartuig ligt dus met het dek op ongeveer dertig el diepte en mijn beroep heeft mij vaak genoodzaakt tot op veel grooter diepten af te dalen.

— Wij zullen het in ieder geval beproeven, hernam Raffles. Zeg mij waar ik je vinden kan — neen! Wij moeten de zaak maar dadelijk ondernemen. Ga mede, en volg mijn bevelen op, het zal u geen schade berokkenen.

HOOFDSTUK IV.

Naar de kust van Ierland.

De drie mannen liepen snel de Theemskade af, tof zij de Towerbrug bereikt hadden.

Daar wees Raffles den Hindoe op het kleine bootshuis, dat aan het onder-eind van de Theems gemeerd lag.

— Wacht daar totdat wij terugkomen. Je zult ons waarschijnlijk in een andere gedaante ontmoeten, maar ik zou je aanraden je over niets te verwonderen.

Raffles stak de hand in den binnenzak en haalde er een dun beenen schijfje uit, dat hij doormidden brak.

Hij gaf de eene helft aan den Hindoe en zeide toen:

— Je zult je aanstonds in dienst stellen van den man, die je de tweede helft van dit beenen schijfje toont, hoe hij er ook mag uitzien. Kan ik den geheelen dag en ook morgen over je beschikken?

— Ja, Sahib, ik ben op het oogenblik zonder werk en ik heb niets te verliezen.

— Goed, wacht dan bij die loods daar.

De Hindoe bracht beide handen kruiselings voor zijn voorhoofd, boog diep en begaf zich naar het bootenhuis, terwijl Raffles en Charly zich snel verwijderden.

— Wat gaan wij nu doen? vroeg de tweede.

— Allereerst naar huis, om ons in een ander costuum te steken.

— In welk?

— In dat van deftige Engelsche Yardsmen, antwoordde Raffles.

— En vervolgens?

— Vervolgens zullen wij ons voorzien van de werktuigen die bij onze onderneming noodig zijn, zooals een kompas, sterk touw, levensmiddelen en anderszins.

Op dat oogenblik kwam er een onbezette huurauto aanrijden.

Raffles riep haar aan en gaf den verwonderden chauffeur het adres van de villa van Lord Aberdeen op.

De beide vrienden stapten in en een half uur later bevonden zij zich in de slaapkamer van het prachtige huis in de Regentstreet.

Zij verkleedden zich snel, trokken een blauwlakensch costuum met vergulde knopen aan en zetten een lakensche zeilpet op.

Raffles zocht een dun maar zeer sterk touw uit, aan het einde van een stalen haak voorzien, stak zijn kompas en revolver bij zich en gaf zijn vriend en secretaris den raad hetzelfde te doen.

Daarop drukte Raffles op den electrischen knop naast de deur en zijn oude kamerbediende Gaston verscheen.

— Gaston, beval Raffles, zeg aan Henderson dat hij onmiddellijk bij ons komt.

— Moet hij u rijden, Mylord?

— Neen, dat behoeft niet.

De oude dienaar boog en verliet het vertrek.

Korten tijd daarop trad de reusachtige chauffeur binnen.

— Heeft mylord mij geroepen? vroeg hij.

— Ja, Henderson, ik heb je diensten noodig. We gaan op reis, misschien wel voor een paar dagen.

— Waarheen, als ik vragen mag, Mylord?

— Naar de zuid-westelijke kust van Ierland, antwoordde Raffles.

— Dan zal de auto ons dus van weinig dienst zijn, Mylord.

— Van heel weinig dienst, Henderson, antwoordde Raffles lachend, daar voor zoover ik weet het kanaal van St. George nog niet overbrugd is.

— Nemen we een boot, Mylord?

— Ja, Henderson, en wel onze eigen boot, de „Swallow”, die reeds bij de Towerbrug op ons ligt te wachten.

De oogen van den braven chauffeur glansden blijde.

— Dat is een kolfje naar mijn hand, Mylord, als ik het zoo maar mag zeggen. Het is prachtig weer en een verre tocht zal ons goed doen.

— Stel het je vooral niet uitsluitend als een plezier-tochtje voor, beste Henderson, want dat kon het wel eens alles behalve blijken.

— Zooveel te beter, Mylord, antwoordde de chauffeur verheugd, ik mag wel zoo'n beetje opwinding.

— Daar zul je dan rijkelijk je deel van kunnen krijgen, zeide Charly lachend, want het kon daarginds wel eens gaan spoken.

De drie mannen verlieten nu de villa.

Raffles riep opnieuw een huurauto aan en beval den chauffeur zoo spoedig mogelijk naar de Towerbrug te rijden.

Door het uitzicht op een goede fooi aangespoord, bracht de man hen in vijftientig minuten, op gevaar af iedere honderd meter een voorbijganger te overrijden, naar het boothuis aan de Theemskade.

De Hindoe stond, onbewegelijk als een standbeeld, op eenige meters van het houten huisje tegen den kade-muur geleund.

Hij geleek een bronzen beeld, door een zonderling toeval uit Indië naar het koele Engeland overgebracht.

Raffles trad op hem toe en klopte hem op den schouder.

Dhakkar keek om en staarde den vreemdeling verbaasd aan.

— Wat wilt gij van mij? vroeg hij norsch.

— Je schijnt mij niet te herkennen, zeide Raffles lachend; dat had ik ook moeten begrijpen!

Hij stak de hand in den zak en haalde er de helft van het beenen schijfje uit.

— Ziehier, zeide hij, dat zal je wel geruststellen.

De Hindoe nam het halve schijfje aan, paste het zorgvuldig tegen de helft die hij zelf bewaard had en zeide toen:

— Maar wanneer doet die omstandigheid zich voor het eerst voor? vroeg Raffles opnieuw.

— Overmorgen nacht, Sahib.

— Het spreekt vanzelf dat deze omstandigheid aan de zeelieden die door de Engelsche regeering in dienst zijn genomen, eveneens bekend is, zeide Charly, wij zullen dus met een zeer onaangename concurrentie te doen hebben! Heb jij dat wel eens bedacht, Edward?

— Dat heb ik, antwoordde deze kalm. En omdat het pure waanzin zou zijn op denzelfden nacht als de regeerings-marine te werken, daarom heb ik besloten reeds morgennacht aan het werk te gaan, al zijn de omstandigheden dan misschien niet zoo gunstig als overmorgen.

— Ik wilde u iets dergelijks juist aangeraden hebben, Sahib, zeide de Hindoe.

— Inderdaad, zeide Charly, dat komt mij wel zoo verstandig voor. De duikers van de regeering zullen natuurlijk met behulp van sterke zoeklichten werken en als wij ontdekt worden bij hetzelfde werkje, dan zal men ons eenvoudig als stroopers arresteren en geef ik geen penny meer voor onze vrijheid.

Op dit oogenblik liep de „Swallow” de haven van Plymouth binnen en ankerde op de reede van deze havenstad.

Raffles ging de vereischte formaliteiten vervullen en eenige oogenblikken later waren de vier mannen op weg naar een der hotels, op de kade, niet ver van de ankerplaats van hun boot.

Zij genoten een versterkende nachtrust en scheepten zich den volgenden morgen om zeven uur weder in.

Het tweede gedeelte van hun tocht was nu begonnen.

De „Swallow” liet het miniatuur-eilandje Eddy-stone aan bakboord liggen, voer om kaap Lizard voorbij de Mounisbaai, rondde Landsend, voer tusschen deze kaap en de Scilly-eilanden door en stevende toen in rechte lijn op de zuidkust van Ierland aan.

De overtocht van het St. George kanaal duurde ongeveer drie uren en om 4 uur in den middag stevende de „Swallow” de Dingle Baai in.

In het kleine stadje Dingle ging de motorboot voor anker en de vier mannen stapten aan wal.

— Dit is geloof ik een verschrikkelijk nest, Edward, merkte Charly op.

— Dat is het, antwoordde Raffles, ik geloof niet dat het veel meer dan vierhonderd inwoners heeft. Maar het is van groote waarde als ankerplaats, omdat het de dichtsbijzijnde haven is gerekend van Dunmoorhad. In drie kwartier varen kunnen wij van hier de plek van de ramp bereikt hebben.

— Maar zouden de visschers van de Engelsche regeering hier ook niet hun hoofdkwartier hebben opgeslagen?

— Dat denk ik haast niet, als zij hier al zijn, zullen zij waarschijnlijk wel op zee voor Dunmore Head kruisen.

— Wat zouden zij voor een schip gebruiken?

— Ik vermoed dat de regeering een of ander groot koopvaardijschip gecharterd heeft.

— Maar dat schip zal toch wel bewaakt worden en vergezeld door een of ander oorlogsschip?

— Daar moeten wij ten minste stellig rekening mede houden, antwoordde Raffles, vermoedelijk zullen er minstens een viertal torpedojagers en misschien ook wel eenige duikboten in de buurt blijven om alle ongenode gasten op een afstand te houden.

— Hoor eens, Edward, hoe langer ik je over de zaak hoor praten, hoe meer ik tot het inzicht kom, dat er nog heel wat water door de Theems zal stroomen alvorens we ook maar een gram van het goud in handen hebben, waarnaar we nu gaan zoeken.

— Het kan wat langer of korter duren, hernam Raffles op zijn gewonen bedaarden toon, maar ik heb me nu eenmaal voorgenomen om mij van een deel van het goud en vooral van den diamant van de zangeres meester te maken en je weet dat ik altijd ten uitvoer pleeg te brengen wat ik me voorneem.

Onder het spreken waren zij de eenige straat van het stadje doorgelopen, die deze naam verdiende, totdat zij een klein onaanzienlijk logement bereikt hadden, waar zij kamers voor dien nacht bestelden.

— Er zal in de omstreken wel niet veel te zien zijn, meende Charly, toen de bagage veilig op hun gemeenschappelijke kamer was gebracht.

— Daar zou je je toch in vergissen, beste Charly, antwoordde Raffles, ik ben hier meermalen geweest eenige jaren geleden en ik kan je verzekeren, dat deze streek van Ierland tot de schoonste behoort die men zich kan voorstellen.

— Ik vraag het maar, omdat het misschien tijd is om nog een wandeling in de buurt te maken. Ik wil je wel bekennen dat mijn beenen door die lange zeereis tamelijk stijf zijn geworden.

— Ik zou je wensch graag inwilligen, beste jongen, maar ik heb een reden die mij daarvan terug houdt.

— Een ernstige reden zeker?

— Dat geloof ik haast wel!

— En mag ik er naar vragen?

— Wel zeker! Ik zal je zeggen, dat ik dien Ali Dhakkar niet verder vertrouwdan ik hem zie. Die

Hindoe heeft iets in zijn oogen dat mij niet bévalt en ik geloof dat het zaak zal zijn hem geen oogenblik uit het oog te verliezen.

— In welk opzicht wantrouw je hem dan? vroeg Charly, niet zonder eenige verbazing.

— Dat kan ik je moeilijk zeggen — ik wantrouw hem, ziedaar!

— Maar je hebt hem twee honderd pond sterling beloofd!

— Dat is zoo, maar als hij die eenmaal in handen heeft, kon hij wel eens het zekere voor het onzekere nemen en mijn voornemen aan de politie verraden tegen een behoorlijk bedrag.

— Maar je kunt toch geen enkele afdoende reden voor je wantrouwen aanvoeren?

— Nogmaals — neen, dat kan ik ook niet! Het is louter een gevoelszaak. Je moet maar eens op de oogen van dien sinjeur letten!

— Het is waar dat zij alles behalve eerlijk en helder zijn, bekende Charly. De man is weliswaar een Hindoe, maar bij hem is het mij toch als iets bijzonders opgevallen.

— Zie je wel, riep Raffles uit, ik wist wel dat je het met mij eens zoudt zijn. En daarom zullen wij verstandig zijn en onze wandeling er maar aan geven en onzen man van nabij bewaken.

Raffles trad op de deur toe, opende ze en riep met gedempte stem:

— Henderson!

Uit de kamer naast die van zijn meester gelegen trad de chauffeur naar buiten.

— Kom eens binnen, mijn jongen, zeide Raffles.

De chauffeur trad het vertrek binnen en de Grootte Onbekende liet de deur half open staan, zoodat hij kon zien, wie er op de gang voorbij ging.

— Henderson, zeide Raffles op zachten toon. Ik beveel den Hindoe die ons bij ons plan behulpzaam zal zijn in je bijzondere aandacht aan! Je weet wat ik bedoel?

— Uitstekend, Mylord, antwoordde de chauffeur. Terwijl hij met welgevallen zijn beide reusachtige armen uitstreekte.

— Bevindt de Hindoe zich nu in de kamer die jullie beiden zullen betrekken?

— Ja, Mylord.

— Goed, dan draag ik je hierbij op Ali Dhakkar geen oogenblik uit het oog te verliezen, en te zorgen, dat als hij daartoe lust mocht gevoelen, niet kan ontsnappen.

— Ik zal er voor zorgen, Mylord, antwoordde de eenvoudige.

chauffeur eenvoudig. Als die bruine schavuit het soms in de hersens mocht krijgen u te verlaten voor hij er toestemming voor heeft, dan zal ik hem met deze vuisten duidelijk maken, dat men zoo iets niet ongestraft met mij uithaalt.

— Goed zoo, hernam Raffles lachend, dat is alles wat ik van je verlang.

— Als ik hem eens aan een touw vastbond, Mylord, opperde de brave kerel, terwijl hij zijn meester vragend aankeek.

— Neen, zeide Raffles, terwijl een glimlach zijn lippen plooidde, je moet er integendeel zorg voor dragen, dat de Hindoe er volstrekt geen vermoeden van heeft dat hij bewaakt wordt, want dan kon hij wel eens koppig worden en ons plan in duigen gooien. Ik heb niet den tijd om naar Londen terug te keeren om een tweeden sponsenvisscher te zoeken.

— Zooals gij beveelt, Mylord, hernam de chauffeur, dan zal ik mij niet aan dien bruinen snuiter opdringen! Hij zal wel kaart spelen en wij kunnen ons dus den tijd verdrijven met een spelletje. Hij heeft veel gevaren en dus zal hij wel verstand van kaartspelen hebben, al is hij dan ook een Hindoe.

Met deze woorden verliet Henderson het vertrek en begaf zich weder naar de kamer waar de Hindoe zat te wachten, voor het raam zittend en de sluwe, donkere oogen onbewegelijk op een zeker punt van de nauwe straat gericht.

Henderson schudde het hoofd en mompelde in zichzelf:

— Het standbeeld van Nelson op Trafalgar square is een kakkerlak vergeleken bij dien onbewegelijken rakker.

Hij trad op den Hindoe toe en klopte hem op den schouder.

Ali Dhakkar wendde langzaam het hoofd naar den reusachtigen chauffeur om en keek hem vragend aan.

Deze haalde een spel kaarten uit zijn zak, dat hem maar zelden verliet en zeide:

— Mijn bruine vriend, ik hoop dat je van kaartspelen verstand hebt?

De Hindoe knikte langzaam, zwiingend.

— Zooveel te beter, hernam Henderson. Dan zullen we met je goedvinden een spelletje maken. En we zullen een spelletje maken ook zonder je goedvinden, want je moet weten, dat ik al van mijn prilste jeugd geen tegenspraak heb kunnen dulden, dat heeft mijn arme moeder al heel wat hoofdbrekens gekost. Ga dus

maar eens aan het andere eind van de tafel zitten en probeer eens wat levendiger te zijn.

De Hindoe stond als met tegenzin op en zette zich aan de tafel. Zijn donkere oogen dwaalden schichtig en onderzoekend door het vertrek rond.

Eenige minuten later waren de twee mannen, die een zoo zonderlinge tegenstelling met elkaar vormden, in het kaartspel verdiept.

In de aangrenzende kamer had Raffles, na de deur zorgvuldig gesloten te hebben, de kaart van het zuidwestelijk gedeelte van Ierland te voorschijn gehaald en deze op tafel uitgespreid.

Charly kwam naast hem staan en keek over zijn schouder toe.

— Zeide je niet, dat het ongeveer drie kwartier is van hier tot aan de plek waar de „Prinz Karl” gezonken is? vroeg hij.

— Met de „Swallow” zeker niet meer, antwoordde Raffles. Het kan hoogstens vijf minuten schelen.

— Er is natuurlijk geen sprake van of wij moeten met gedoopte lichten varen, vervolgde Charly.

— Dat lijkt mij ook het voorzichtigste, zeide Raffles, ofschoon het ook het gevaarlijkste is, want het spreekt vanzelf, dat de torpedojagers, wier aanwezigheid ik vrees, zonder veel omslag zullen schieten op ieder schip dat met gedoopte lichten vaart en op het eerste aanroepen niet onmiddellijk antwoordt.

— Ik meen dat ik ook al een waarschuwing van die strekking in de Londensche bladen heb gelezen, zeide Charly, nog vóór ik er het flauwste vermoeden van had, dat jij deze hoogst gevaarlijke poging gingt wagen.

— Dat begrijp ik ook wel, hernam Raffles kalm, en daarom is het ook maar het verstandigste de regeering vóór te zijn en vannacht aan den slag te gaan.

— Maar ik denk dat de plek toch wel bewaakt zal worden!

— Ongetwijfeld, maar veel minder streng dan morgen.

Zoo bleven de twee vrienden nog geruimen tijd beradslagen, totdat de avond gevallen was.

Daarna traden zij naar buiten en Raffles opende de deur van de kamer, die voor zijn chauffeur en Ali Dhakkar bestemd was.

Een zonderling schouwspel trof zijn oog.

In een atmosfeer die men wel snijden kon, en die het direct gevolg was van Henderson's voorliefde voor een zware pijp tabak, zaten de twee mannen, de blanke en de Hindoe, nog steeds over elkaar, verdiept in hun spel. Beiden hadden een klein stapeltje zilvergeld

naast zich. De Hindoe scheen aan de winnende hand te zijn, als men mocht afgaan op de schittering van zijn donkere oogen.

Dhakkar had zelfs het openen van de deur niet gehoord, zoozeer had het spel op al zijn aandacht beslag gelegd.

Maar Henderson sprong dadelijk overeind en zeide op zachten toon tot zijn meester:

— Hij is er nog, Mylord; ik geloof dat de kerel, als men cenmaal met hem begint kaart te spelen, op zijn stoel zal blijven zitten, al stak men er een dynamietpatroon onder aan.

— Prachtig, Henderson, zeide zijn meester, maar nu is het tijd om iets te eten, want wij zullen onze krachten vannacht noodig hebben.

— Is het onbescheiden, Mylord, om te vragen wat wij vannacht zullen uitvoeren? vroeg de chauffeur.

— Wij gaan een weinig naar goud visschen op den bodem van de zee, Henderson, laat dat je voldoende zijn, antwoordde Raffles lachend.

— Dat is ruim voldoende, Mylord, antwoordde de chauffeur.

De Hindoe was opgestaan en volgde de drie mannen naar een klein vertrekje achter de gelagkamer, dat voor hen was afgezonderd en waar reeds een overvloedige maaltijd stond aangericht, voornamelijk bestaande uit het beroemde nationale vleeschgerecht, de Irish Stew.

Het viertal zette zich aan tafel en de drie Europeanen deden zich te goed, terwijl de Indiër de spijsen haast niet aanroerde, ofschoon Henderson hem op zijn gewone ruwe maar gulle manier tot eten trachtte aan te sporen.

— Beste man, zeide de chauffeur, het is mij een raadsel, hoe men bij die levenswijze het leven kan houden!

— Maar het is bekend, Henderson, dat de Indiërs zeer weinig eten en aan een handvol rijst genoeg hebben, merkte Charly vergoelijkend op.

— Maar mijnheer Brand, hernam de chauffeur, er staat een kostelijke schaal met rijst vlak voor zijn bruinen neus en ik wil een maand loon aan hem verliezen als ik hem daarvan een handvol heb zien eten. Het was nog geen vingerhoedje. Mijn vriend Ali is geen mensch, maar de schim van een mensch! Hij is zoo mager als de snede van mijn zakmes en als er soms een storm mocht opsteken, zullen wij hem aan het stuurwiel moeten vastbinden, anders vliegt hij als een oude lap over boord.

De Hindoe had naar deze spotternij met een vol-

maakt onbewogen gezicht geluisterd. Hij kauwde langzaam en in diep nadenken verzonken op eenige dadels, die Raffles hem bij wijze van dessert had laten geven en staarde onverschillig voor zich uit.

Soms liep een lichte huivering langs zijn rug, alsof hij het koud had en toch was de avond bijzonder warm voor den tijd van het jaar.

De vier mannen brachten, om zoo weinig mogelijk opzien te baren, de rest van den avond in hetzelfde vertrek door met praten.

Dat wil zeggen, de drie blanken voerden een gesprek en de kleurling zat erbij alsof hij tot een geheel andere wereld behoorde.

Om tien uur stond Raffles op en zeide op zachten toon:

— Het is tijd, vrienden!

— Zijn wij niet veel te vroeg? merkte Charly op.

— Volstrek niet! Het is gelukkig een zeer donkere avond en bovendien zijn wij nog niet waar wij wezen moeten. Het is een kwartier van hier tot de aanlegplaats en zooals ik je reeds zeide, duurt de tocht zelf wel minstens drie kwartier.

— Ben je gereed, Ali, zoo wendde hij zich tot den Hindoe.

— Ja, Sahib, antwoordde deze eenvoudig.

— Heb je niets noodig voor de zaak die je gaat verrichten? vervolgde Raffles,

— Niets, Sahib!

— Geen wapens?

— Die zouden hier overbodig zijn! Op de kust van de Bermuda eilanden en trouwens in den geheelen Indischen Oceaan moeten wij duikers ons met een mes wapenen, daar wij herhaaldelijk blootstaan aan de aanvallen van haaien, maar die komen op de Iersche kust niet voor.

— Dat wist ik, antwoordde Raffles glimlachend, maar toch zijn er visschen te vinden, wier grootte hen voor den mensch gevaarlijk kan maken.

— Dan zal ik mijn kris bij mij steken, hernam de Hindoe onverschillig, maar het zal niet noodig zijn.

Hij wikkelde zijn gordel eenige slagen los en haalde daaruit een fraai-bewerkte kris met beenen heft te voorschijn, die hij met liefkoozenden blik streelde.

— Jij bent zeker zeer gehecht aan dit wapen? vroeg Raffles.

— Zeer gehecht, Sahib, antwoordde de Hindoe, het is een erfstuk, dat reeds drie eeuwen in mijn familie is.

— Mag ik het eens zien? vroeg Raffles vriendelijk.

Slechts aarzelend reikte de Hindoe hem het wapen aan.

Raffles bekeek het nauwkeurig.

Het was een van die dolken met een vrij kort, klein scherp lemmet, dat in het midden het breedst is en naar de punt en het heft aanmerkelijk smaller wordt. De greep was zoo klein, dat de hand van een westerling haar nauwelijks kon omvatten. Alleen de kleine hand van een oosterling kon dit wapen, waarmede zij zelfs tijgers te lijf kunnen gaan, hanteeren. Het beengevest van dezen dolk was met allerlei zonderlinge figuren bekrast en het blauwstalen lemmet droeg een opschrift in de koptische taal; voor de westerlingen die er geen studie van gemaakt hadden, volstrekt niet te ontcijferen.

Raffles had het wapen met het oog van een kenner bekeken en gaf het nu den Hindoe terug.

— Het is een bijzonder schoon wapen, Ali, zeide hij.

— Ja Sahib, en een trouw wapen. Ik heb er reeds twaalf haaien mede gedood.

— Nu, ik hoop en verwacht dat gij het ditmaal wel niet zult behoeven te gebruiken, maar steek het voor alle veiligheid bij je.

— Mijn dolk verlaat mij nooit, Sahib, antwoordde de Hindoe op zachten toon.

De vier mannen verlieten nu het logement.

Henderson droeg het valies met het touw, het kompas en eenige lantaarns en Raffles zeide tot den herbergier, dat zij waarschijnlijk zeer laat in den nacht terug zouden komen, zoodat hij zich niet ongerust behoefde te maken.

De man was wellicht eenigszins verbaasd, maar hij wachtte er zich wel voor een bezoeker, die met een zoo hoogen adellijken titel werd aangesproken, met onbescheiden vragen aan boord te komen. Te meer, men betaalde hem goed en dat was de hoofdzaak.

HOOFDSTUK V.

Het goud van de Bank van Engeland.

De vier mannen liepen de smalle straat af, die naar de kleine haven voerde en die slechts zeer spaarzaam verlicht was en bereikten na een kwartier ongeveer den steiger waar de „Swallow” gemeerd lag.

Des middags had Henderson, hoewel niet zonder moeite, een drogist weten te vinden, bij wien hij den benzinevoorraad had weten aan te vullen en de boot was nu gereed om een reis te aanvaarden, die desnoods, een geheelen dag kon hebben geduurd.

Het viertal scheepste zich in. Charly zette met den boothaak het fraaie vaarttuig af. Henderson bracht den

motor in beweging, na de voorgeschreven lantaarns aan bak- en stuurboord te hebben gestoken en de „Swallow” voer snel de Dingle baai weder uit en zette koers naar Dunmore Head.

Het was een donkere nacht.

De maan verschool zich achter zware wolkgevaarten en kwam slechts nu en dan voor zeer korten tijd te voorschijn.

De watervlakte was geheel verlaten.

De visschers naar haringen en garnalen waren reeds lang weder naar de reede teruggekeerd.

Zoover het oog reikte was er niets te zien, behalve de lichtjes van Dingle, die snel kleiner werden en eindelijk geheel verdwenen.

— Wij kunnen nu nog praten, mannen, zeide Raffles, maar over een half uur zullen wij goed doen ons hoofdzakelijk tot gebaren te bepalen. Het is zoo stil op het water, dat men onze stemmen als wij gewoon praten op een kwart mijl afstand zou kunnen hooren, en onze onderneming is nu juist niet van dien aard, dat dit wenschelijk is.

— Maar zou je dan nu niet vast zeggen, wat je voornemens bent? vroeg Charly.

— Dat zal ik, antwoordde Raffles.

— Ali Dhakkar zal ons, zoodra wij de plek van de schipbreuk genaderd zijn, boven het schip brengen als dat tenminste mogelijk zal blijken, want wij moeten er in ieder geval rekening mede houden, dat het door regeeringsvaartuigen bewaakt wordt.

— En vervolgens?

— Vervolgens zullen wij zoo dicht mogelijk naderen, wij zullen Dhakkar een dun touw om het lichaam binden en hij zal zijn onderzoek beginnen. Het zal van hem zelf afhangen of dit kort of lang duurt, want hij is degene die de plek van de schipbreuk het beste kent.

— En als wij hem weder hebben opgehaald?

— Dan denk ik, dat het reeds zoo laat is, dat er vannacht aan verder werken wel niet te denken zal zijn! Bedenk dat de zon reeds om vier uur opgaat en dat men reeds om half vier op zee op verren afstand alle voorwerpen kan onderscheiden.

— Maar als Ali nu eens zeer spoedig de plek van het goud en van de juweelen vindt?

— Dan verandert de zaak, en kunnen wij dadelijk aan het werk gaan.

Weer zwegen de vrienden geruimen tijd.

Niets werd gehoord, dan het eentonig snorren van den motor, die door Henderson met dikke wollen deken was bedekt, teneinde zijn geraas zooveel mogelijk te verminderen.

Eindelijk doemde aan den einder, juist toen de maan weer even door de wolken brak, een zwarte massa op: Het voorgebergte van Dunmore Head.

— Vaart minderen, Henderson, beval Raffles op fluisterenden toon. Men kon aan gene zijde van de kaap wel eens op de loer liggen.

— Zal ik de riemen gereed houden? vroeg Charly.

— Doe dat, want het kon wel eens noodzakelijk zijn den motor geheel stop te zetten. Hij maakt naar mijn zin nog veel te veel geraas. Heb je de riemen met lappen omwikkeld, zoodat het niet te hooren zal zijn als wij roeien?

— Ja, het is in orde, antwoordde Charly.

— Zet dan de dollen maar vast in het boord, zoodat wij ze dadelijk kunnen gebruiken als het noodig is en wij niet afdrijven.

Charly stak de vier dollen aan weerszijden in de daartoe bestemde gaten van het boord en legde de riemen gereed, twee aan iedere zijde.

Langzaam gleed de „Swallow” nu door de golven, die eentonig tegen den boeg klopten.

Een kwartier later waren zij de kaap van Dunmore Head voorbij gestevend.

Plotseling greep Charly zijn meester bij den arm en wees naar eenige lichtende punten in de verte.

— Het wrak van de „Prinz Karl” wordt goed bewaakt, fluisterde hij.

— Ik zie het, antwoordde Raffles.

— Als ik mij niet vergis, zijn dat de groene lichten van torpedojagers. Wat denk jij ervan, Henderson, zoo wendde Raffles zich tot den chauffeur, jij hebt jaren lang gevaren en jij kunt het dus beter weten dan wij.

Henderson keek scherp in de aangeduide richting en zeide toen:

— Ja, Mylord, dat zijn zeker de lichten van torpedojagers of torpedobooten, want zij bevinden zich te laag op het water om van een kruiser, laat staan om van een slagschip te zijn. Van de treilers zijn de lichten ook niet afkomstig, want die voeren altijd een rood koplicht.

— Dan zal het zaak zijn, om voorzichtig te naderen.

— Doof snel de lichten, Henderson.

Henderson draaide de groene en roode lantaarns van beide boorden uit en in diepe duisternis gleed de „Swallow” over het donkere water.

— Nu is de beurt aan jou, Ali Dhakkar, zoo wendde Raffles zich tot den Hindoe, die als een bal ineen gedoken op de voorplecht neergehurkt zat.

Dhakkar richtte zich langzaam en zeker overeind

en keek met de grootste aandacht in het rond.

— Wij moeten eenige streken te loevert aanhouden, Sahib, fluisterde hij.

— Maar dan gaan wij de lichten tegemoet, antwoordde Raffles.

— Het zal niet anders gaan, want de torpedojagers liggen blijkbaar dicht in de buurt van het wrak, hernam de Hindoe, ik zou u raden de machine van uw boot stil te zetten en liever te roeien, want over tien minuten zal men zijn geraas aan boord van de oorlogsschepen kunnen hooren.

Zonder het bevel van Raffles af te wachten, namen Charly en Henderson plaats aan de riemen en lieten die zonder eenig gedruisch in het water plonsen.

Raffles nam zelf aan het stuurwiel plaats en zette den motor stop.

Langzaam, alleen door de geluidloze riemen voortbewogen, naderde de „Swallow” de plek waar de „Prinz Karl” gezonken was.

De parelvisser had weder op de voorplecht plaats genomen en gaf zwiingend, met gebaren, de richting aan.

De lichten in de verte werden steeds duidelijker en schenen nu de vurige oogen van onzichtbare zee-monsters.

Zonder eenig geruisch gleden de riemen door het water, daar ook de dollen met linnen lappen omwonden waren.

Niemand aan boord van de motorboot sprak een woord.

Na tien minuten roeiens konden de vier mannen het eentonig stappen hooren van den schildwacht, die op het stalen dek van den dichtstbijzijnden torpedojager op en neer liep, en vaag konden zij donkere gestalten ontwaren, die zich aan boord van de somber gekleurde oorlogsschepen bewogen.

Eindelijk maakte de Hindoe een gebiedend gebaar. De beide roeiers haalden de riemen binnen, terwijl Raffles snel het kleine anker over boord wierp.

Op slechts weinig vademen diepte pakte het kleine stalen anker. De boot lag nu onbewegelijk stil.

Zonder een woord te spreken begon Ali Dhakkar zich van zijn schamele plunje te ontdoen, totdat hij niets meer aanhad dan den lendendoek, waarin zijn kris verborgen was.

Hij greep zelf het uiteinde van het dunne touw en bond zich dit onder de armen vast.

Charly plaatste zich vlak voor den Hindoe, wiens donker gelaat thans nauwelijks te onderscheiden was en wees met een vragend gebaar naar omlaag.

Ali Dhakkar knikte bevestigend.

Daarop wees hij op het vestzakje van Raffles en trok er het horloge uit, dat hij hem in de hand legde. Hij stak drie vingers van de rechterhand op.

Raffles had het begrepen.

Hij bracht zijn mond aan het oor van den Hindoe en fluisterde:

— Het is goed, na drie minuten zullen wij je weder ophalen.

Henderson en Charly vatten post bij de kleine windas, waaromheen het dunne koord gewikkeld was en de Hindoe liet zich vlug als een aal overboord in het water glijden.

Raffles nam met zijn rug naar de oorlogsschepen gewend het horloge ter hand en ontstak een klein electrisch lantaarntje, dat slechts een flauw licht verspreidde, en dat hij ten overvloede met zijn jas bedete.

Het was juist twaalf uur.

Raffles gaf een teeken en de Hindoe verdween, na zijn longen vol lucht te hebben gezogen, van de oppervlakte van het water.

Het touw, waaraan hij bevestigd was, was op geregelde plaatsen van knopen voorzien, zoodat Charly en Henderson konden nagaan op welke diepte de duiker zich bevond.

Het touw liep snel van de windas.

De Hindoe liet zich blijkbaar als een steen zakken.

Raffles hield geen oog van de wijzerplaat af, de drie minuten schenen een eeuwigheid te duren.

Niets was te hooren dan het eentonig, door den afstand gedempt heen- en weerloopen van de schildwachten aan boord van de torpedojagers.

Eindelijk gaf Raffles weder een teeken en onmiddellijk begonnen Charly en Henderson den zwengel van de windas te draaien, zoo snel zij maar konden.

Binnen tien tellen verscheen het hoofd van den Hindoe boven water.

Raffles greep hem stevig onder de armen en trok hem zonder eenige moeite, zoo licht was de parelvisser, weder aan boord.

De borst van den duiker zwoegde hevig.

Het duurde wel vijf minuten voor hij in staat was weder geregeld adem te halen.

Toen schudde hij op ontkennende wijze het hoofd en wees met de hand naar een verder gelegen punt.

Raffles fluisterde hem zachtjes toe:

— Zijn wij op de verkeerde plek?

— Ja, Sahib!

— Hebt gij het schip zien liggen?

— Ik geloof het wel, maar als wij zekerheid willen

hebben, zullen wij onze pogingen nog enkele malen moeten herhalen.

Zonder te antwoorden trok Raffles het anker los.

Charly en Henderson brachten de riemen weder buiten boord en roeiden een twintigtal meters verder.

Daar liet Raffles opnieuw het anker zakken en de riemen werden binnen boord gehaald.

Hetzelfde spel van zoeven begon opnieuw.

De Hindoe liet zich weder overboord zakken en Raffles nam zijn horloge in de hand.

Weer werd de Hindoe opgehaald, nadat de drie minuten waren verstreken en weer schudde hij mismoedig het hoofd.

Nog tweemaal moest de parelvisser duiken.

Maar toen hij voor de vierde maal boven kwam, hield hij een voorwerp in de hand, dat blijkbaar van het wrak van de „Prinz Karl” afkomstig was.

Het was een koperen deurknop, dien de Hindoe misschien wel voor goud aangezien had!

— Hier is het dus, mompelde Raffles tevreden.

De Hindoe begon zich kalm weder aan te kleeden.

— Maar zouden wij nu niet verder gaan, vroeg Charly, nu wij de plek gevonden hebben?

— Ali Dhakkar weet wel wat hij doet, zeide Raffles kalm. Kijk eens naar het oosten, het begint reeds te dagen, over een half uur is het volmaakt licht. Wij hebben met het telkens uitgooien en inhalen van het anker en het telkens vereder roeien een kostbaren tijd verloren. Er valt niet aan te denken om het werk nu voort te zetten.

— Maar hoe zullen wij de plek terug vinden? riep Charly uit.

— Dat is niet zoo moeilijk, zeide Raffles, ik heb er op gerekend. Hij haalde uit een klein kastje van de voorplecht een rond voorwerp te voorschijn, gedeeltelijk van staal en gedeeltelijk van glas vervaardigd, dat hij opende.

Hij scheen een soort uurwerk op te draaien, en bevestigde het ankertouw aan een ring, die aan dezen zonderlingen bol was vastgemaakt, zoodat het voorwerp, toen hij het over boord wierp even onder de oppervlakte van de golven was.

— Wat is dat? vroeg Charly verwonderd.

— Een lichtbaken van mijn vinding, beste jongen, antwoordde Raffles in het Fransch, dat over precies twintig uren morgennacht dus omstreeks elf uur, zal gaan gloeien als het uurwerk is afgelopen.

— Maar dan zal men het aan boord van de oorlogschepen ook opmerken.

— Stel je gerust, we zullen wel zorgen, dat wij hier omstreeks een half uur van te voren in de buurt zijn, zoodat wij het licht dadelijk kunnen dooven als wij het gezien hebben. En mocht men het aan boord van de oorlogschepen onverhoopt ontdekken, dan zal men het daar wel voor het fosphoriseeren van de zee houden.

— Maar nu zal je je een nieuw anker moeten aanschaffen.

— Dat behoeft niet, want ik heb er op gerekend en een reserveanker aan boord.

Terwijl zij dit gesprek voerden, had de Hindoe zich weder geheel aangekleed.

En Henderson had hem weder geheel op de been geholpen, door hem uit het likeurkastje van de motorboot een glas sterke wiskey in te schenken.

De hemel was nu in het oosten reeds geheel licht en Raffles zeide:

— Vooruit mannen, vooruit, wij kunnen hier niet langer blijven. Over tien minuten zal men ons zien. Spoedig aan de riemen, totdat wij uit het gehoor van den torpedojager zijn.

Hij zette zich weer achter het stuurwiel en Charly en Henderson namen de riemen weder ter hand en deden de „Swallow” zoo snel mogelijk door het water schieten.

Allengs werden de lichten van de torpedobooten kleiner en Charly gaf bevel de riemen weder binnen boord te halen.

Henderson bracht den motor opnieuw in beweging en eerst langzaam, later sneller, vloog de „Swallow” over de golven en was spoedig achter het voorgebergte verdwenen en aan de blikken der oorlogschepen onttrokken, juist toen de eerste zwakke zonnestraal de golven als zilver deer' schitteren.

— Dat was maar juist bijtijds, riep Raffles uit. Een kwartier later en wij waren gesnapt.

— En dan, Mylord, vroeg Henderson.

— En dan, brave Henderson? Wel, dan zou een van die nijldige torpedojagers ons waarschijnlijk achterna hebben gezeten.

— En dan, Mylord? bleef Henderson koppig aandringen.

— Nu, dan zou ze ons waarschijnlijk hebben ingehaald.

— Meent gij dat werkelijk, Mylord, zeide de chauffeur verontwaardigd, zou zoo'n ding harder loopen dan onze „Swallow”? Dat geloof ik niet of ik zou het eerst moeten zien.

— Of die torpedobooten sneller loopen dan wij,

weet ik niet. Ik hoop van niet, maar ik ken toch iets dat vrij wat sneller loopt, zeide Raffles.

— Bijvoorbeeld, Mylord?

— Bijvoorbeeld een torpedo!

— Zouden zij het wagen ons een torpedo achterna te sturen? riep de chauffeur verbolgen uit.

— Daar hoef je geen oogenblik aan te twifelen, antwoordde Raffles. Zij hebben bevel gekregen met scherp te vuren op iedere boot, die binnen den afgezette kring komt en op het eerste sein om te stoppen niet onmiddellijk bijdraait.

— Mist zoo'n torpedo wel eens, Mylord? vroeg Henderson, nu wel eenigszins ongerust.

— Gelukkig wel, Henderson, antwoordde Raffles achend, en ik kan je verzekeren dat het niet gemakkelijk is, in volle vaart een zoo'n klein bootje als het onze, met een torpedoschot te raken. Maar ik zou me geen illusies maken als ik jou was, want als ze hun torpedo's vruchteloos verschoten hebben, — en van die moordwerktuigen hebben zij er in dozijnen aan boord — dan zullen ze het waarschijnlijk met snelvuurgeschut probeeren en het is zeer de vraag of dat ook zoude missen.

— Zijn er goede schutters op de Engelsche torpedojagers, vroeg Henderson, die de zaak nu blijkbaar uit een geheel ander oogpunt begon te beschouwen.

— Ja, Henderson, de Engelsche kanonniers zijn de beste ter wereld, neem dat maar van mij aan.

De brave chauffeur zweeg eenigen tijd en zeide toen plotseling:

— Mag ik nog een opmerking maken, Mylord?

— Ga je gang, Henderson, antwoordde Raffles lachend.

— Ik geloof dat u daareven toch gelijk had, toen u zei, dat wij maar juist bijtijds uit de voeten zijn gekomen.

Charly barstte in lachen uit en ook het gelaat van Raffles vertoonde een lachenden trek.

Intusschen snelde de „Swallow” in volle vaart over de golven.

De zon was reeds voor een gedeelte boven de kim verzezen en het viertal genoot nu van het onuitsprekelijk schoone schouwspel, hetwelk de Iersche kust, vooral op dit uur van den dag oplevert.

— Als men dat ziet, Charly, zeide Raffles ernstig dan pas beseft men hoe verkeerd wij menschen er toch eigenlijk aan doen door ons in de groote steden op te sluiten en om aan niets anders dan aan de jacht naar goud te denken.

— Je hebt gelijk, Edward, hernam Charly. De aan-

schouwing van dit heerlijk natuurfereel brengt ons menschen steeds tot andere, betere gedachten.

Zwijgend sloegen zij het wonderschoon panorama gade, dat zich voor hun oogen uitbreidde en dat nu overgoten werd door het gouden licht van een stralende lentezon.

Zij spraken weinig meer tot zij Dingle bereikt hadden en het kleine haventje invoeren.

Het was nu omstreeks half vijf in den ochtend en reeds klaar dag.

De vier mannen stapten aan wal en Raffles beval de zorg voor zijn motorboot aan de waakzaamheid toe van een der havenbeambten, die in de buurt zijn kantoor had, wat de man, verheugd op het uitzicht van een goede fooi, gaarne beloofde.

— En nu geloof ik dat wij er goed aan zullen doen eenige uren rust te genieten, want wij zullen van onze krachten waarschijnlijk nog vannacht meer moeten vergen, dan in den afgelopen nacht, dit was slechts het voorspel — hedennacht wordt het stuk zelf ten toonele gevoerd.

— Waarvan we moeten hopen, zoo vulde Charly den zin, dat het geen drama wordt.

— Ik zou mij niet aan zulke zwartgallige gedachten overgeven, hernam Raffles, want wie met pessimistischen geest een moeilijken taak begint, zal haar nooit tot een goed einde brengen.

Zij hadden nu het kleine logement bereikt en begaven zich naar hun kamer.

Voordat zij scheidden, nam Raffles den chauffeur even terzijde en fluisterde hem in:

— Denk om wat ik je gezegd heb, Henderson. De Hindoe begint me hoe langer hoe minder te bevallen en ik raad je aan, beide oogen goed open te houden.

Op dat oogenblik trad Ali Dhakkar op den Grootten Onbekende toe en trok hem zachtjes aan de mouw.

— Wat wil je, Dhakkar? vroeg Raffles.

— Niets dan u aan uw belofte herinneren, Sahib.

— Wat meent gij?

— Ik meen dat ik gaarne de twee honderd pond wilde ontvangen, die gij mij beloofd hebt voor het werk van dezen nacht.

— Gij vreest toch niet, dat ik mijn belofte niet zal nakomen, zeide Raffles, terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste.

— Neen, Sahib, maar gij kent de toekomst niet, evenmin als ik. Er kon u iets overkomen, evengoed als mij en dan zou ik al mijn moeite voor niets gedaan hebben.

— Gij hebt gelijk, antwoordde Raffles kortaf, ik

zal u onmiddellijk het beloofde bedrag uitbetalen.

Hij haalde zijn portefeuille uit den zak, telde tweehonderd pond in bankpapier uit en overhandigde dit aan den Hindoe, die de bankbiljetten in een smerig linnen zakje deed, dat hij onder zijn gewaad op de bloote borst scheen te dragen, en ging vervolgens zijn kamer binnen.

— Kom, bruine vriend, zeide Henderson, terwijl hij den Hindoe onder den arm greep, als je er niets tegen hebt, dan zullen wij een paar uur slapen.

— Ik heb in het geheel geen slaap, Sahib, antwoordde de Hindoe knorrig.

— Dien zul je wel krijgen als je mij hoort snorren, hernam de chauffeur.

Met deze woorden duwde hij den Hindoe voor zich uit de kamer binnen.

Hij draaide de deur op slot en nam den sleutel er at, dien hij in zijn zak stak.

Daarop strekte hij zich met een luide geeuw op zijn bed uit.

De Hindoe had al zijn bewegingen met duisterten blik gevolgd en schreed aarzelend naar het tweede bed toe, dat zich in den hoek van de kamer bevond.

Daarnaast stond een kleine houten waschtafel, waarop zich een waschstel, een karaf water en een tweetal glazen bevond.

HOOFDSTUK VI.

Het verraad van den Hindoe.

Voor hij zich ter ruste begaf schonk Ali Dhakkar zich een groot glas water in en dronk het met lange teugen achter elkaar uit.

Toen klonk de stem van Henderson achter zijn rug.

— Vriend Dhakkar, je brengt mij daar op een denkbeeld, ik heb ook een dorst als een paard, wees zoo goed en schenk mij ook eens een glas water in.

De oogen van den Hindoe begonnen eensklaps te schitteren, toen hij deze woorden hoorde.

Maar zijn stem klonk bijna toonloos, toen hij antwoordde:

— Ik zal doen wat gij zegt, Sahib.

Hij vatte de karaf met de rechterhand, trok met de linkerhand een klein zakje uit zijn overkleed en schudde van den inhoud een weinig donkergrijs poeder in het glas, dat hij vervolgens met water vulde.

Dit alles had nauwelijks eenige seconden geduurd.

Toen Ali Dhakkar zich omwendde, met het glas in zijn hand om dit aan zijn metgezel te gaan brengen,

stond zijn donkerbruin gelaat even onbewegelijk en ondoorgroendelijk als altijd.

Hij reikte het glas aan den chauffeur toe, die het voor de helft leeg dronk.

— Wat is er een eigenaardige smaak aan dat water, merkte Henderson, terwijl hij het glas op het tafeltje naast het hoofdeinde van zijn bed neer zette. Nu men kan hier ook niet het water verlangen dat wij in Londen plegen te drinken.

En met deze woorden liet Henderson zich achterover op het kussen vallen.

De Hindoe bleef onbewegelijk, als ware hij uit brons gegoten, midden in de kamer staan. Zijn brandende oogen waren geen oogenblik van het gelaat van den chauffeur afgewend.

Tien minuten verliepen.

Toen naderde Dhakkar, sluipend als een panter, het bed van den chauffeur en bekeek diens gelaat aandachtig.

Henderson lag onbewegelijk op het bed, zonder eenigen twijfel sliep hij vast en toch waren zijn oogen wijd geopend.

Er was echter geen uitdrukking in, maar zij staarden glazig naar den zolder.

Een trek van duivelsche zegepraal gleed over het mager gelaat van den Hindoe.

— Hij zal niet wakker worden, bromde hij, al zou men hem boven een vuur levend braden!

Geluidloos als een kat trad Dhakkar nog wat nader, stak de hand in den zak van zijn slachtoffer en haalde er den deursleutel uit.

Daarna keek hij nog eens in de kamer rond, vergewischte zich, dat hij zijn geld veilig bij zich droeg en opende de deur.

Hij stak het hoofd voorzichtig naar buiten en loerde de gang in.

Deze was geheel verlaten.

De Hindoe deed de deur zachtjes weder dicht, sloop snel voorbij de deur van de aangrenzende kamer, daalde de trap af en had enkele oogenblikken later het logement verlaten, zonder dat iemand acht op hem sloeg.

Zoo snel zijn beenen hem dragen konden ijelde hij naar het kantoor van den havenmeester welks plaats hij zich nauwkeurig in het geheugen had gegrift, toen zijn metgezellen en hij er voor het eerst langs kwamen.

Hij belde aan en een slaperige dienstmeid opende hem de deur.

— Wat wil je? vroeg zij norsch aan den hijgenden Hindoe.

— Is je meester te spreken, vroeg Dhakkar.

— Op dat uur?

— Ik weet wel, dat het nog zeer vroeg is, maar de zaak, waarover ik hem wil spreken is van groot belang.

— Maar mijn meester slaapt nog en staat niet voor half zeven op!

— Ga hem dan wekken, drong de Hindoe aan, want ik herhaal je nogmaals, dat de zaak, waarom ik kom, geen uitstel kan leiden. Zeg hem maar dat het de schatten van de „Prinz Karl” betreft, die in gevaar verkeerren.

Het dienstmeisje keek den vroegen bezoeker wanfrouwend aan, draaide zich mopperend om, maar keerde dadelijk weer op haar schreden terug, om de deur voor zijn neus dicht te werpen.

Een kwartier verliep.

De Hindoe wachtte met echt Oostersche kalmte, ofschoon het ongeduld hem moest verteren.

Eindelijk werd de deur weder geopend en nu door den havenmeester zelf, die niet zeer gesticht scheen over dit ontijdig bezoek.

Hij nam den bezoeker van het hoofd tot de voeten op en vroeg toen achterdochtig:

— Wat kan wel de ernstige zaak zijn, die je er toe brengt mij van mijn nachtrust te berooven, man?

— Dat zult gij aanstonds hooren, als gij mij slechts even te woord wilt staan.

— Kom dan binnen, maar ik waarschuw je, dat het niet goed met je zal afloopen, als het blijkt dat de zaak van geen groot gewicht is. Ik werk hard en ik heb er recht op, dat men mij behoorlijk laat uitslapen. Volg mij, en vertel mij zoo kort mogelijk, wat de zaak is.

Hij liet den Hindoe binnen gaan, sloot de deur en ging zijn bezoeker voor naar een klein zijkamertje aan de straat, dat als een kantoortje was ingericht.

Zwijgend nam hij plaats en beduidde den Hindoe hetzelfde te doen.

— Maak het kort, zeide hij, ik luister.

En nu verhaalde Ali Dhakkar hem, zoo kort hij maar kon, alles wat hem in de laatste twee dagen wervaren was.

De havenmeester had met groeiende belangstelling naar de mededeelingen van den verrader geluisterd, die er zich echter wel voor gewacht had mede te deelen, dat hij den prijs voor zijn hulp reeds ontvangen had.

Toen Ali Dhakkar zijn verhaal beëindigd had, stond de havenmeester op en trad dicht op zijn bezoeker toe.

— Gij wilt bezweren, wat gij mij daar alles verhaald

hebt, zeide hij, terwijl hij den Indiër doordringend aan zag.

— Ik zweer het bij Brahmah en Vishnoe, riep de Hindoe uit, terwijl hij zich eenige malen op de borst klopte.

— En wilt gij mij nu eens zeggen, hernam de havenmeester, terwijl hij met moeite de minachting kon verbergen, die ieder oprecht man gevoelt voor een verrader, wat u bewogen heeft om dit geheim openbaar te maken?

— De hoop op een ruime belooning, zeide de Hindoe, terwijl zijn oogen hebzuchtig begonnen te vonkelen.

— Maar die zult gij toch ook gekregen hebben van den man die uw hulp heeft gekocht? ging de havenmeester door.

— Dat zegt gij wel, maar dat is volstrekt zoo zeker niet, hernam de Hindoe. Wie zegt u, dat hij niet gearresteerd wordt bij zijn poging? Wie zegt u, dat hij niet verdronken zal zijn, of door een kogel doorboord? Wie zegt u, ten slotte, dat de Engelsche regeering mij niet meer voor mijn onthullingen zal betalen dan die vreemdeling?

De havenmeester wierp Ali Dhakkar een verachtenden blik toe en zeide na eenig zwijgen:

— Gij zegt dat gij er niet het minste besef van hebt, wie de man kan zijn, die u in zijn dienst heeft genomen?

— Niet het allergeeringste, antwoordde Ali Dhakkar. Hij sprak mij het eerst aan, verkleed als kadewerker, en de tweede maal was hij zoodanig veranderd dat ik hem niet herkend zou hebben, zonder een afgesproken teeken.

De havenmeester dacht even na en zeide toen:

— Dat is alles goed en wel, maar waarom hebt gij u juist tot mij gewend?

— Omdat gij de eenige overheidspersoon zijt, wiens huis ik in deze mij geheel onbekende plaats wist te vinden, antwoordde de Hindoe. En ik zou u raden om mijn mededeelingen spoedig ten nutte te maken en dien vreemdeling onmiddellijk laten arresteeren; hij bevindt zich op het oogenblik in een klein logement, dat de „Gouden Ster” geheeten is, en dat zich bevindt aan het einde van deze straat.

— Maar, man! riep de havenmeester uit, je hebt je tot een geheel verkeerd adres gewend. Ik heb toch niet de bevoegdheid om iemand te arresteeren? Ik ben havenmeester, maar geen politie-autoriteit.

— Maar als gij niet dadelijk handelt, gaat er een kostbare tijd verloren, riep Dhakkar uit. De vreemde-

ling heeft op mij den indruk gemaakt buitengewoon schrandrer te zijn, en iedere minuut die gij verliest kan u duur te staan komen.

De havenmeester dacht opnieuw even na en zeide toen:

— Wacht hier even, ik zal mij aankleeden om met u mede te gaan naar een Londensch politiemann, die zich op het oogenblik hier bevindt om een oog in het zeil te houden, voor geval er soms kapers op de kust mochten zijn. Dat is werkelijk het eenigste wat ons overblijft.

— Maar haast u dan, haast u! riep de Hindoe uit. En zeg mij eens, zoo vervolgde hij, terwijl hij den havenmeester bij een pand van zijn ochtendjas greep, hoeveel meent gij, zou ik de Engelsche regeering kunnen vragen als prijs voor mijn mededeeling?

— Dat kan ik u niet zeggen, antwoordde de gevraagde kortaf. De prijs voor verraad is in uw land misschien minder hoog dan in het onze!

Met deze woorden verliet hij het vertrek.

De Hindoe beet zich op de lippen en wierp den havenmeester een blik vol haat toe.

— Die blanke honden zijn allen hetzelfde, mompelde hij.

Tien minuten verstreken en toen trad de havenmeester opnieuw het vertrek binnen, geheel gekleed om uit te gaan en nog kauwende op een homp brood, waarmee hij zijn ontbijt scheen te hebben gedaan.

— Ik ben gereed, zeide hij kortaf. Volg mij, wij zullen naar het logement gaan, waar de Londensche politie-inspecteur en zijn mannen logeeren.

De twee mannen verlieten het huis en liepen zijgend naast elkaar door een aantal, nu reeds tamelijk drukke straten van het havenplaatsje, tot zij een vrij groot logement hadden bereikt, dat op de kade gelegen was, en over de reede uitzag.

De havenmeester deed den portier op zachten toon eenige vragen, waarop deze zich verwijderde.

Weder verlieten er eenige minuten.

Toen trad er een krachtig gebouwd man van middelbare lengte de kleine gelagkamer binnen, waar de bezoekers wachtten, wiens schrandrer, scherp gesneden gelaat en helder doordringende oogen hem dadelijk verrieden als een der bekwaamste leden van het Londensche politiecorps.

Deze man was Sullivan, de jonge inspecteur van politie, die nog niet lang geleden naar Scotland Yard was overgeplaatst en reeds enkele malen doorslaande bewijzen van zijn moed en bekwaamheid had gegeven.

Sullivan keek de beide bezoekers na elkander aan,

maar zijn blik bleef het langste rusten op den Hindoe.

Daarop wendde hij zich tot den anderen bezoeker en zeide:

— Ik ken u wel. Gij zijt immers de heer Henry Baker, de havenmeester van dit plaatsje?

— Die ben ik, mijnheer, antwoordde deze.

— De portier zegt, dat gij mij over een zeer belangrijke zaak moet spreken, in verband met de „Prinz Charl“?

— Zoo is het, doch niet ik, maar deze Hindoe zal u het verhaal wel doen.

— Zeg mij eerst, mijnheer, viel de Hindoe hem in de rede, zich tot den politie-beambte wendende, hebt gij bevoegdheid om tot een arrestatie over te gaan, want ik verzeker u nogmaals, dat gij u zult moeten haasten, als het u tenminste ernst is om de daders van het misdrijf, dat ik u aanstonds zal verhalen, gevangen te nemen.

— Die bevoegdheid heb ik, man, antwoordde Sullivan kalm, en of ik iemand zal arresteeren, hangt geheel af van hetgeen gij mij zult mededeelen. Wees zoo goed mij te volgen, ik zal den eigenaar van het logement verzoeken, ons even zijn kantoortje af te staan, zoodat wij niet gestoord worden. Zooals gij ziet, beginnen er reeds vroege bezoekers te komen.

De drie mannen verlieten het vertrek.

In de vestibule bracht Sullivan zijn verzoek over aan den portier, die even later met een toestemmend antwoord terug kwam en den politie-beambte en diens bezoekers voorging naar het particuliere kantoor van den eigenaar, dat op de eerste verdieping van het logement was gelegen, aan de zijde van de kade.

Sullivan sloot de deur zorgvuldig en ging voor het bureau zitten, zoodat het gelaat van den Hindoe door het volle licht beschenen werd.

— En zeg mij nu, wat gij te vertellen hebt, zoo wendde hij zich tot Ali Dhakkar.

Voor de tweede maal deed de Hindoe het uitvoerig verhaal van hetgeen er was voorgevallen. De havenmeester luisterde met de grootste aandacht toe.

Op het gelaat van den Londenschen inspecteur had zich al dien tijd geen spier bewogen en geen vreemdeling had kunnen zien wat er in zijn gemoed om ging.

Toen de Hindoe zijn verhaal geëindigd had, wendde Sullivan zich tot den havenmeester met de vraag:

— Gij hebt dit verhaal immers voor de tweede maal gehoord?

— Zoo is het, mijnheer.

— Komt het overeen met hetgeen deze man mij thans mededeelt?

— Tot in de minste bijzonderheden, mijnheer.

— Dan zullen wij het er voorloopig voor moeten houden dat hij de waarheid spreekt, zeide Sullivan kalm.

— Gij zegt, zoo vervolgde hij, zich tot den Hindoe wendende, dat de drie mannen in het logement de „Gouden Ster” hun intrek hebben genomen?

— Ja, Sahib, antwoordde de Hindoe.

Sullivan nam een telefoongids van het bureau en begon er in te bladeren.

— Het treft dat het logement telefonisch is aangesloten, zeide hij. Dat komt anders in dergelijke kleine plaatsen niet veel voor. Wij kunnen ons een loop besparen, als wij den eigenaar even opbellen.

Hij nam den hoorn van het telefoontoestel van den haak en belde het logement, waar de Groote Onbekende en zijn metgezellen waren uitgestapt, op.

Met ingespannen aandacht volgden de beide andere mannen de wisselende uitdrukking op het gelaat van den politiemann.

— Ik spreek toch met den eigenaar van het logement „De Gouden Ster”? vroeg Sullivan. All right.... gij spreekt met James Sullivan, inspecteur van Scotland Yard. Mag ik u verzoeken mij kort op mijn vragen te antwoorden? ... Gisteren zijn bij u afgestapt vier personen, drie Europeanen een Hindoe ... Ja, hoe ik dat weet doet er minder toe. Wees zoo goed mij te zeggen, waar zij zich op het oogenblik bevinden. ... Zij zijn gaan slapen, zegt gij? Geef u dan de moeite even te onderzoeken of zij dit nog altijd doen, want ik kan u zeggen dat een van de vier reizigers althans niet meer in uw logement aanwezig is. ... Ja, ik zal wel even wachten, ga uw gang.

Sullivan legde den hoorn even voor zich op tafel neer en wachtte bedaard het antwoord af.

Even later nam hij den hoorn weder op en toen hoorden de twee andere mannen in de kamer de volgende brokstukken van het nu gevoerde gesprek:

— De reizigers zijn er niet meer, zegt gij? ... ik hoor aan den klank van uw stem, dat u dit zeer verschrikt, maar ik voor mij had het wel half verwacht ... neen, mijn waarde heer, het raakt u niet waarom ik dat verwachtte, als ik mij niet sterk vergis zult gij wel in uw particulier kantoor de betaling vinden van hetgeen men u verschuldigd is ... tenminste als uw verdwenen gast dezelfde is, dien ik vermoed. ... Zij zijn zeker niet door de voordeur weggegaan? ... door een raam geklommen, zegt gij? Ja, dat dacht ik wel. Mijnheer de waard, ik dank u voor uwe inlichtingen en ik behoef

zeker niet eens te zeggen, dat gij uw gasten, in dit leven althans, nooit meer zult terugzien.

Sullivan hing den hoorn weder aan den haak en richtte zich kalm weder tot zijn beide bezoekers.

— Mijne heeren, gij zult wel gehoord hebben uit het gesprek, dat ik in de telefoon voerde, dat de vogels reeds verdwenen zijn. Er schiet dus niets anders op over, dan vannacht de grootste waakzaamheid te betoonen, in de hoop dat wij hen op zee nog vangen.

— Maar gij denkt toch niet, mijnheer, riep de havenmeester uit, dat die schavuiten zoo brutaal zullen zijn om toch nog een poging te doen om hun plan ten uitvoer te brengen, nu zij weten dat hun toeleeg ontdekt is?

— Ik ben van een andere meening, antwoordde Sullivan, terwijl een zonderling lachje zijn lippen krulde. Ik zal u niet zeggen op wien mijn vermoeden rust, daar gij aan dien naam toch niets zoudt hebben, maar dit moogt gij wel weten, dat de man die dit grootsche plan durfde beramen, een der stoutmoedigste misdadigers is, die ik de eer heb onder mijn vijanden te rekenen, een man, die voor niets terugdeinst en die niet weet wat toegeven is! Reeds heb ik eenige malen met dien geheimzinnigen onbekende te doen gehad en ik moet de waarheid getrouw blijven en bekennen, dat ik bijna even zooveel malen het onderspit heb gedolven. Slechts eenmaal ben ik er in geslaagd hem er in te laten loopen, en dat zal mij tot mijn laatsten snik een reden tot groote vreugde en voldoening zijn!

Hij had de woorden nog niet geheel uitgesproken, toen de Hindoe, die den geheelen tijd zwijgend voor het raam had gezeten, plotseling opsprong en gilte:

— Daar gaan zij!

Sullivan trad snel op het raam toe en volgde de richting, welke de sidderende hand van den Hindoe aanwees.

Zooals gezegd, zag het raam van het kantoor op de kade uit, en men kon vandaar een zeer groot deel van de reede overzien.

De kade beschreef hier een flauwe bocht en geheel aan het einde daarvan kon men het steigertje ontwaren, waar de motorboot van Raffles gemeerd lag.

Ook de havenmeester was naderbij getreden.

— Weet gij wel zeker dat zij het zijn? vroeg Sullivan, zich tot den Hindoe wendende.

— Ik ben er vast van overtuigd, antwoordde deze.

Sullivan keek strak naar de drie mannen, die zich met snelle schreden naar de aanlegplaats van de boot begaven.

Een hunner, een ware reus, droeg een groot voorwerp in de hand, dat in de zon schitterde.

— Een benzinebus, mompelde de havenmeester.

— Zij zullen ontsnappen, Sahib! schreeuwde de Hindoe.

— Dat zullen wij zien, zeide Sullivan.

Hij liep snel door de kamer en riep naar buiten:

— Kellner, roep dadelijk mijn zes mannen bij elkaar en zeg dat zij zich gereed houden om zich in te schepen. De politieboot is toch in orde, volgens mijn bevelen?

— Zij ligt vlak voor het logement, mijnheer. Gij behoeft er slechts in te stappen.

— Zeg dan aan een der mannen, dat hij den benzinevoorraad aanvult, en kom mij waarschuwen, zoodra alles gereed is.

De beide mannen in het vertrek hoorden hoe zich de schreden van den kellner verwijderden.

Sullivan vatte voor het raam post.

Zachtjes mompelend volgde hij al wat de kleine figuurtjes in de verte deden.

— Nu vult die groote kerel den benzinetank, ... de tweede schijnt een mand met levensmiddelen aan boord te dragen... nu stapt mijn speciale vijand, mijn geheimzinnige tegenstander, aan boord.

— Waar blijven nu mijn mannen?

Ongeduldig stampte hij op den grond.

— Ah, daar is de man met de benzine, riep hij uit.

Inderdaad stak een man, dien men, ondanks het feit dat hij in politiek was, op een mijl afstand als politieagent kon herkennen, met snelle schreden de kade over, gewapend met een groote bus benzine.

Hij stapte regelrecht aan op een zwart geschilderd motorbootje, dat ongeveer tien personen kon bevatten.

De politieman begaf zich aan boord en ledigde de bus geheel in den benzinehouder.

Ondertusschen voegden zich nog drie à vier andere politieagenten, geen van hen in uniform, maar ook dadelijk herkenbaar als volgelingen van den Heiligen Hermandad, bij hem.

Op dat oogenblik trad de kellner, na geklopt te hebben, het vertrekje binnen.

— Men verzoekt mij u te zeggen, dat alles gereed is, mijnheer, zeide de man.

— Het is hoog tijd, zeide Sullivan. Zie, daar steken zij van wal! Het is gelukkig dat de kade hier een bocht maakt, zoodat wij iets op hen voor hebben, als hun boot tenminste niet vlugger loopt dan de onze, wat ik betwijfel.

— Mijnheer Baker, zoo wendde hij zich tot den havenmeester, ik dank u voor uwe bemoeiing. Ik kan u natuurlijk niet medenemen, want uw plicht houdt u

hier, en wat u betreft, zoo wendde hij zich op koelen toon tot Ali Dhakkar, het spreekt vanzelf dat de Engelsche regeering den dienst, dien gij haar bewijst, zal weten te beloonen. Gij kunt hier op mijn terugkomst wachten, of mij weder komen bezoeken, als dat u te lang mocht duren.

Sullivan snelde het kantoortje uit, trad zijn eigen vertrek binnen, stak een revolver in zijn zak en een doos patronen en ijlde het logement uit.

Vier der agenten hadden reeds in de boot plaats genomen en de twee anderen stonden eerbiedig op den steiger op hun chef te wachten.

Sullivan stapte in, na uit de handen van een der agenten een prismakijker te hebben aangenomen, en ging op de voorplecht van de ranke boot staan.

Hij bracht den kijker voor de oogen en riep uit:

— Daar gaat zij! Mannen, zoo wendde hij zich tot de agenten, zie je daar die mahoniehouten motorboot, die daar de reede tracht te verlaten?

— Ja, sir, antwoordden de mannen als een koor.

— Mooi zoo! Er is mij alles aan gelegen om haar in te halen, meer behoef ik je niet te zeggen. Die boot draagt een der gevaarlijkste misdadigers van Europa en als wij die achterhalen en gevangen kunnen nemen, dan schiet er voor jullie per hoofd een pond of vijf en twintig op over.

De politieagenten slaakten een kreet van vreugde en waren dadelijk vol ijver.

Een oogenblik later was de politieboot van wal gestoken.

HOOFDSTUK VII.

Een vergeefsche achtervolging.

Wij moeten nu eenige uren teruggaan, opdat het verklaard worde, hoe het mogelijk was, dat de drie vrienden ook ditmaal nog niet in de val liepen.

Het bedwelmend middel, dat de Hindoe in het glas water van Henderson had geworpen, had zijn uitwerking niet gemist en de chauffeur was in een diepe bewusteloosheid verzonken.

En wie weet wat er gebeurd zou zijn zonder den argwaan van Raffles, wiens ongerustheid steeds toenam, naarmate hij den Hindoe langer had gade geslagen.

Het was alsof zijn verbazende menschenkennis hem als het ware had toegefluisterd dien kleurling te wantrouwen, wiens sluwe oogen hem nooit recht durfden aanzien.

Hij begaf zich dan ook niet dadelijk ter ruste, maar

liep nog eenigen tijd in het vertrek op en neer, terwijl Charly reeds vast sliep.

Telkens stond hij bij den dunnen wand stil, welke zijn kamer van die van den chauffeur scheidde, en luisterde dan met ingespannen aandacht.

— Het is hiernaast merkwaardig stil, mompelde hij, toen hij voor de zooveelste maal weder bij den tusschenwand was aangekomen. Anders heeft Henderson toch de gewoonte te snurken op een wijze, die de hechtst gebouwde huizen op hun grondvesten doet wankelen!

Gedreven door zijn instinct, dat hem gevaar deed gevoelen waar anderen in volmaakte gerustheid verkeerden, opende Raffles de deur en wilde die van de kamer naast de zijne open doen.

Zij was op slot!

Raffles bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Een kreet ontsnapte hem!

Hij kon juist het bed van zijn chauffeur zien en daarop lag het lichaam van Henderson, zonder eenige beweging, terwijl zijn oogen zonder uitdrukking, maar wijd geopend, naar de zoldering staarden.

Raffles snelde naar zijn eigen kamer terug en schudde Charly heftig bij den schouder.

— Sta op! riep hij hem in het oor. Het is nu geen tijd om te slapen. Henderson is bewusteloos of misschien wel gedood en de Hindoe is verdwenen.

In een oogwenk was Charly overeind.

Raffles haalde zijn bos loopers te voorschijn en had in enkele oogenblikken de deur van de aangrenzende kamer geopend. Hij snelde op het bed toe en boog zich over het onbeweeglijke lichaam van Henderson.

— Goddank! riep hij uit. Hij is slechts bewusteloos! Haal mijn zak-apotheek eens uit mijn handvalies, Charly, zoo wendde hij zich tot zijn vriend, die hem gevolgd was.

Charly ging het gevraagde halen, en Raffles zocht haastig tusschen de verzameling fleschjes, allen zorgvuldig in ledereu omhulsels verpakt.

— Weet je wat hij mankeert? vroeg Charly ongerust.

— Ik geloof het tenminste wel, antwoordde Raffles. De schobbejak heeft hem bedwelmd met een soort poeder, dat de misdadigers in zijn land veel gebruiken en waarvan ik de werking bestudeerd heb. Kijk, daar staat het glas, waaruit hij gedronken heeft en dat Dhakkar hem zeker heeft aangereikt.

Hij nam het glas op en rook er aan.

— Het is zooals ik dacht, zeide hij. Maar daarvoor

heb ik gelukkig een tegengif bij mij! Als dat niet het geval was, zouden wij er leelijk voor staan!

Hij druppelde onder het spreken een paar druppels van den inhoud van het fleschje dat hij uit de apotheek had genomen in het tweede glas en goot ze, met water vermengd, niet zonder moeite tusschen de lippen van den bewusteloze.

Een paar seconden later opende Henderson de oogen en keek verwilderd om zich heen.

Eindelijk herkende hij zijn meester.

— Wat is er toch met mij gebeurd, mylord? stamelde hij.

— Er is niet veel tijd om het je te vertellen, Henderson, antwoordde Raffles, want wij verkeerden in groot gevaar! Laat het je voorloopig genoeg zijn, dat die ellendeling van een Hindoe je bedwelmd heeft, en dat hij nu verdwenen is, natuurlijk met het doel ons te verraden!

— O, mylord! jammerde de brave chauffeur, en dat alles is mijn schuld! Ik zou er mijn haren om uit mijn hoofd willen trekken en als ik dien schurk beet krijg...

— Dan kun je doen wat je wilt, Henderson, viel Raffles hem in de rede, maar nu is het geen tijd voor jammerklachten, maar voor daden! Als wij niet heel gauw maken dat we wegkomen, dan staan binnen enkele oogenblikken de agenten voor onzen neus, en dan zouden wij het goud vaarwel moeten zeggen.

— Maar blijf je dan nu nog bij je plan? riep Charly in de grootste verbazing uit. Dat is nu toch onmogelijk geworden! De Hindoe heeft ons verraden!

— Onmogelijk is een woord dat ik niet ken en niet wil kennen! riep Raffles uit. Nu meer dan ooit is mijn eer er mee gemoeid om een deel van den schat te veroveren. Snel — er is nog niets verloren! Pak ons goed in, Henderson! Jij, Charly, gaat onze vertering in het kantoor van den logementhouder leggen, zonder dat iemand je ziet; dat kan wel, want het is nog zeer vroeg en het kantoor ligt op deze verdieping. Het is beter voor ons, dat niemand iets van ons heengaan bemerkt! Haast je!

Raffles' bevelen werden met de gewone snelheid en nauwkeurigheid ten uitvoer gebracht en geen tien minuten later stonden de drie mannen gereed om te vertrekken.

Raffles keek uit het raam.

— Dat treft! zeide hij. Het erf is geheel verlaten en het venster is slechts eenige meters van den grond. Bovendien springen wij op losse tuinaarde. Vooruit — naar onze boot!

Eén voor één lieten de drie mannen zich van de ven-

sterbank in den tuin vallen, zonder dat iemand hen zag. Zoo vlug zij konden snelden zij door den kleinen tuin, die zich achter het logement uitstreckte, klommen over een schutting en stonden op straat.

Onderweg kocht Raffles een bus benzine bij een drogist, die juist zijn winkel opende, en zij bereikten de kade, waar de motorboot, bewaakt door den havenbeambte, op hen wachtte. Raffles schonk den man een goede fooi en hij en zijn metgezellen scheepten zich in.

Nauwelijks waren zij van wal gestoken, of Charly greep zijn meester bij den arm en riep uit:

— Wij worden gevolgd — zie daar eens — die zwarte motorboot, met zes of zeven koppen bemand.

Raffles bracht bedaard zijn kijker voor het oog en zeide na eenigen tijd doodbedaard:

— Je hebt gelijk, Charly — en weet je door wien? Door niemand minder dan den onvermijdelijken Sullivan!

— Door Sullivan? Maar hoe komt die hier?

— Dat lijkt me nog al eenvoudig! Hij is waarschijnlijk door de regeering belast met de taak, op de dieven te letten! Henderson, zoo richtte hij zich tot den chauffeur, heb je die boot gezien?

— Die kleine zwarte daar, mylord, die nu juist de reede uitvaart, in onze richting?

— Juist. Ik hecht er zeer veel aan dat die boot ons niet inhaalt, want er bevinden zich eenige personen aan boord — die ik liever niet ontmoet!

— All right, Mylord, zeide Henderson kalm. Dan zullen ze ons ook niet inhalen. Waar moet ik heen sturen?

— Ik zal wel aan het roer gaan staan — bemoei jij je maar met den motor!

Zoo geschiedde en de „Swallow” schoot met verbazende snelheid door het water van de baai, een helder wit zog achter zich latende

Charly hield onbeweeglijk den blik op de politieboot gevestigd.

— Als wij niet sneller varen dan zij, moeten zij ons inhalen, riep hij.

— En dat waarom, mijnheer Brand? vroeg Henderson op spottenden toon.

— Omdat wij tot iederen prijs naar buiten moeten, de reede uit, en omdat de kust hier een flauwe bocht maakt, en het hout vormt van een boog, waarvan die zwarte boot de pees volgt!

— Je hebt gelijk, Charly, zeide Raffles ernstig, nadat hij even had omgekeken. In tien minuten kan ons

lot beslist zijn! Geef haar zooveel gas als je kunt, Henderson!

Er werd nu geen woord meer gesproken.

Charly had den kijker genomen, en keek scherp naar de vervolgers uit.

— De Hindoe is er niet bij, zeide hij.

— Dan mag hij van geluk spreken, mijnheer Brand, want ik zou in staat zijn, over boord te springen en dien bruinen schurk eens even vertellen hoe ik over hem denk! riep Henderson uit, dreigend de vuist naar een denkbeeldigen vijand schuddend.

Vijf minuten verstreken.

Charly begon verlicht adem te halen.

— Zij winnen gelukkig niets op ons, integendeel, zeide hij. En toch zetten zij er blijkbaar alles op, om ons voor te komen.

Beide booten voeren nu op de reede en het bleek nu dat de „Swallow” aanzienlijk veel vlugger liep dan de politieboot.

Plotseling kraakten er een paar schoten, die van de politieboot werden afgevuurd.

— Alle duivels zij schieten op ons, Mylord! riep Henderson uit.

— Ik zou dat ook zonder jou ontijdige opmerking wel gemerkt hebben, Henderson, zeide Raffles met de grootste kalmte.

— Zal ik terug vuren, Edward? vroeg Charly, wiens oogen begonnen te schitteren van woede.

— Neen, wij zijn aanstonds in veiligheid en ik zie niet in, dat wij er goed aan doen, hier een herhaling in het klein van den slag bij Trafalgar te vertoonen?

Weder vlogen twee kogels over de boot en een trof zelfs het boord....., maar de afstand werd nu telkens grooter... de „Swallow” vloog met ongehoorden spoed over de golven..... na een half uur, toen de beide booten zich reeds lang in volle zee bevonden, was er van de politieboot niet veel meer te zien dan een stip, die allengs kleiner werd en eindelijk aan den gezichtscinder verdween.

— Oef! riep Raffles lachend uit. Dat was een opwindende tocht, mijne vrienden!

— Dat vind ik ook, meende Charly droog. Het had maar een haar gescheeld of die bandieten hadden ons een kogel door het lijf gejaagd! Als staaltje van „opwinding” is het werkelijk niet onaardig. En mag ik je nu eens vragen waar we heen gaan — want als ik me niet vergis, verwijderen we ons nu van de plek waar het schip ligt!

— Dat is te zeggen — we zijn er juist overheen ge-

varen! Je bent toch de torpedo-jagers wel in de verte gezien?

— Ja, en ik heb den indruk gekregen dat zij ons seinen gaven!

— O, daar heb ik zoo niet op gelet, hernam Raffles bedaard. Wij varen zoo snel, moet je denken, dat het niet altijd mogelijk is, op allerlei seinen acht te geven!

— Dan konden wij wel aan den gang blijven, Mylord, merkte Henderson met zijn oolijk gezicht op.

— Maar waar gaan wij heen? drong Charly aan.

— Naar een andere kustplaats — en dat maar tijdelijk, want wij moeten hier van nacht terug zijn, zeide Raffles.

— Dus je blijft bij je plan? riep Charly uit, die zooveel halsstarrigheid tegenover zooveel gevaren eenvoudig niet kon doorgronden.

— Ik blijf er bij! Wij varen nu reeds voorbij Three Sisters, zooals je misschien weet, en over een uur kunnen wij de Brandon Baai bereikt hebben, waar wij ons

— Ik wil zelf naar den schat duiken, om de zeer een-tallooze eilandjes die men in die baai vindt. En die baai zal ons nog van meer nut zijn!

— In hoeverre?

— In zooverre dat er visschersplaatsjes aan de kust van die baai liggen!

— Wat wil je daar uitrichten?

— Daar wil ik een duikerspak huren of koopen!

Charly staarde zijn meester met open mond aan.

— Meen je dat? kon hij eindelijk uitbrengen.

— Waarom zou ik het niet meenen?

— Dus je wilt zelf.....?

— Daar zal niets anders opzitten om de eenvoudige reden dat de man die het voor mij zou doen, niet meer aanwezig is!

Charly zweeg.

Hij begreep maar al te goed, dat het vergeefsche moeite zou zijn, tegen te spreken als zijn meester zich eenmaal iets in het hoofd had gezet.

Toch waagde hij nog een tegenwerping:

— Maar de plek zal zeer nauwkeurig bewaakt worden!

— Dan ga ik een eind verder te water!

— Men zal op ons vuren!

— Als men ons ziet!

— Men zal zoeklichten gebruiken!

— Ieder schot is niet raak!

— Men zal onze boot in de lucht laten vliegen!

— Wij zullen niet met de boot gaan!

— Wat zeg je?

— Ten minste niet zoover, dat men ons van de torpedobooten kan zien!

— Tot waar dan?

— Tot een plek dicht in de buurt van het schip en verborgen achter een hooge rots die ik daar heb opgemerkt! Ik ga eenvoudig achter die rots te water, en maak het touw, waaraan jullie mij vast hebt wat langer — dat is alles!

Charly kneep zijn mond stijf dicht. Er viel met dien wonderlijken man niet te redetwisten in dergelijke omstandigheden!

Intusschen voer de boot met de grootste snelheid dicht langs de Iersche kust, en bereikte negen uur in den ochtend een kleine plaats, waar Charly niet dan na lang zoeken een volledig duikerspak met de bijbehorende luchtpomp wist te koopen voor een zeer hoog bedrag, hetgeen Raffles echter niet het minste belang scheen in te boezemen.

Henderson en Charly droegen een en ander aan boord, en opnieuw staken zij in zee.

— Weet je waar ik nu behoefte aan heb? vroeg Raffles, nadat zij een uur gevaren hadden.

— In een goede lunch? vroeg Charly.

— Daar ook wel in — maar vooral in een paar uren slaap! Want die zijn wij er leelijk bij ingeschoten!

— Je hebt gelijk — maar waar zullen we slapen? Het is veel te gevaarlijk om aan wal te gaan, want die Sullivan zit ons zonder twijfel nog altijd achterna, in de hoop dat onze benzine opraaft, of dat wij ergens zullen aanleggen!

— Dat ben ik dan ook niet voornemens! Wij gaan voor anker bij een van de honderden eilandjes in de Brandon Baai, waar wij nu reeds in varen, en daar zullen wij ieder om de beurt een uur of zes slapen zoodat wij van avond allen frisch als een hoen zijn! De twee anderen houden dan de wacht om op alles te zijn voorbereid.

Een kwartier later legde de „Swallow” aan in de schaduw van een dicht begroeid eilandje, dat als eenige bewoners een zeer groot aantal vogels had, die bij duizenden onder luid gekrijsch door de blauwe lucht zeilden.

Henderson liet het anker vallen en verdween op bevel van zijn meester het eerst in de ruime hut op de voorplecht, ten einde den zoo hoog noodigen slaap te genieten.

De twee vrienden brachten dien tijd pratend en vischend in het heerlijk heldere, vischrijke water door, intusschen de ooren geopend houdend voor het min-

ste geraas van een naderenden motor.

Zoo werd het acht uur 's avonds en de drie metgezellen waren nu volmaakt uitgerust en hadden uit hun slaap nieuwe krachten geput voor het groote werk dat hun nog te wachten stond. Reeds was de zon achter den horizon verdwenen en langzamerhand daalde de duisternis over de kalme zee neder.

— Het getij kon ons niet gunstiger zijn, Mylord, merkte Henderson op, wij zullen zeer laag water hebben dezen nacht.

— Op welk uur is het water het laagst? vroeg Raffles.

— Vannacht om twaalf uur, Mylord.

— Daar de mannen van de Engelsche regeering dan waarschijnlijk pas, zullen beginnen, zullen wij hen een uur voor moeten zijn, hernam Raffles. Komt vrienden, wij zullen het anker lichten en vertrekken, voor wij Dunmore Head bereikt hebben, zal de duisternis geheel gevallen zijn. Henderson, breng alles wat lichtgekleurd is aan dek naar de kajuit, zoodat wij zoo weinig mogelijk in het oog vallen.

Henderson ging aan dit bevel voldoen en ondertusschen haalden Raffles en Charly het anker op. Enkele minuten later was de „Swallow” reeds weder in volle vaart, op weg naar de plek waar het schip gezonken was. Er werd onderweg weinig gepraat, zoozeer waren allen onder den indruk van de gevaren die hen nog stonden te wachten en den omvang van hun taak.

Toen de motorboot Ferriter's Cobe bereikte, minderde zij vaart, daar het nu zaak was goed op de torpedojagers te letten. Heel in de verte zagen de drie mannen de donkere rondten van de oorlogsschepen stil op het water liggen. Nog vijf minuten voeren zij langzaam voort, toen plotseling een oogverblindende straal over de golven schoot, die een groot gedeelte van de kust helder verlichtte.

— Snel, Henderson, naar de kust, zeide Raffles, zorg dat wij in de schaduw van de rotsen komen.

Henderson stuurde de boot met groote bekwaamheid naar de kust en voer nu achter de rijen klippen, die bij hoog water zoo goed als geheel onder de oppervlakte der zee verdwijnen, maar die er thans eenige meters bovenuit staken. Het schelle zoeklicht zweefde nu als het ware over de zee en bleef eindelijk onbeweeglijk. De straal was nu blijven rusten op de plek waar de „Prinz Karl” gezonken was.

— Als die rotsen er niet geweest waren, Mylord, merkte Henderson op, dan zouden ze ons zonder eeni-

gen twijfel gesnapt hebben.

— Dat vrees ik ook, Henderson, antwoordde Raffles. Minder je vaart, want wij liggen thans bijna recht over de plek, waar het schip gezonken is. Stuur op die rots aan, die schijnt mij een uitstekende ankerplaats op te leveren.

Het was een hoogst gevaarlijke onderneming, want zij moesten daartoe een open gedeelte oversteken en indien het zoeklicht weder begon te werken zouden zij zeker ontdekt worden. Vijf minuten gingen in de grootste spanning voorbij, toen bereikten zij veilig den voet van de groote rots en Henderson liet het anker tje vallen. De boot lag nu bij een klein terras dat als het ware een natuurlijke steiger vormde.

— Hoever zouden we nu van de „Prinz Karl” verwijderd zijn? vroeg Raffles.

— Nauwelijks twee honderd passen, zou ik zeggen, antwoordde Charly.

— Is het touw zoo lang?

— Ruim, hernam Charly. Maar heb je wel bedacht, dat de luchtbuis lang niet zal toereiken.

— Dat is ook niet noodig, antwoordde Raffles kalm, want ik heb een toestel van gecompriëerde lucht van mijn eigen vinding mede genomen, dat ik, terwijl jij sliep met Henderson's hulp vast klaar heb gemaakt voor den duikerhelm. Ik heb dus geen luchtbus noodig en jullie behoeven ook niet aan de pomp te staan.

— Zooveel te beter, zeide Charly.

Raffles was aan wal gestapt en had den top van het rif beklommen. Gedurende eenige oogenblikken keek hij met de grootste aandacht naar den horizon, waar de groote rompen van de torpedobootten vaag zichtbaar waren. Plotseling liet hij zich weder zakken en riep tot zijn metgezellen:

— Wij moeten snel voortmaken, want daarginds nadert het schip met de duikers aan boord! Vlug, help mij in het duikerspak! De diepte van de zee is hier nauwelijks twee en halve meter en de bodem loopt zacht glooiend af, zoodat ik waarschijnlijk geen gevaar loop. Haast je wat.

Raffles stak zich nu met behulp van zijn beide metgezellen in het duikerspak. Voor Charly hem den helm opschroefde, zeide Raffles:

— Let nu goed op: Als ik tweemaal aan het touw trek, moet jullie mij snel weer binnen halen, want dan is er iets niet in orde. Als ik eenmaal trek, haal je het touw eenvoudig in, naarmate ik over den bodem van de zee terug kom loopen.

— Ik beloof het je, zeide Charly. Heb je alle werktuigen bij je?

— Ja, antwoordde Raffles, ik heb alles: een bijl, een breekijzer, een sterk mes en deze zeer krachtige elektrische lantaarn, die ik pas onder water zal ontsteken.

Charly schroefde hem nu den helm op, bevestigde daarna met de grootste zorgvuldigheid het reservoir met gecomprimeerde lucht op zijn rug, gespte hem den gordel om, waaraan een groot mes hing en overtuigde zich met angstvallige nauwgezetheid, dat het touw stevig aan den ring zat, die aan zijn gordel was bevestigd. Toen stapte Raffles vastberaden van het smalle steenen strand in zee en was het volgende oogenblik onder de oppervlakte verdwenen, nadat zijn donkere oogen door het glas van den helm Charly en Henderson nog een laatsten bemoedigenden blik hadden toegeworpen. Terwijl zij het touw voorzichtig vierden, zagen de twee achtergeblevenen plotseling een vrij helder schijnsel onder de oppervlakte van het water — het was de elektrische lantaarn, die Raffles had ontstoken. Hij stond nu op den geheel gladden bodem van den oceaan en schreed vastberaden, zoo vlug hij kon, voorwaarts. Spoedig was hij den voet van de rots omgegaan en daalde nu langzaam en geleidelijk af naar de plek waar de „Prinz Karl” vaag zichtbaar was, als een donkere, vormlooze massa. Zijn lantaarn verspreidde een tamelijk licht, dat het hem mogelijk maakte alle voorwerpen op een afstand van bijna tien meter vrij duidelijk te onderscheiden. Van tijd tot tijd schoten er vlugge visschen, verschrikt door den bundel licht en verontrust door dit ongewone verschijnsel, hem voorbij.

Raffles legde ongeveer twee honderd stappen af en bereikte veilig het wrak. Met zijn lantaarn belichtte hij den geheelen romp, die zich voor hem uitstreekte, totdat hij, gedachtig aan de inlichtingen van den Hindoe, voorzichtig om den achtersteven heenliep, tot hij een stukgeslagen patrijspoort bereikte. Daar naast hing een eind ketting af, waaraan Raffles zich optrok, na de lantaarn aan een haak aan zijn gordel bevestigd te hebben. Hij kwam zoo aan een kajuit, blijkbaar van een der passagiers, verliet deze door de deur, bereikte een gang, vervolgens het eerste dek, steeds het touw achter zich aantrekkend. Daarna daalde hij in het ruim af, dat de Hindoe hem had aangewezen.

Daar stonden de kisten met goud. Hij bond er drie van aan het touw, dat hij achter zich had aangetrokken en gaf er twee korte rukken aan. Als door een

wonderbare macht bewogen, kwamen de kisten in beweging. Raffles zag ze door het ruim naar boven stijgen en vervolgens over den rand van het dek verdwijnen. Hij wachtte tien minuten, bond toen nogmaats drie kisten aan het tweede touw vast en gaf opnieuw het teeken. Ook deze kostbare vracht werd als door een geheimzinnige hand naar boven getrokken. Nu begaf Raffles zich naar de statiehut, die zich dicht bij de commandobrug bevond, sloeg niet zonder moeite met zijn breekijzer het paneel van de deur in en trad er binnen. Een enkele blik was hem voldoende om hem te overtuigen, dat hij op de juiste plek was. Op een tafel stond het rood marokijnen kistje met zijn kostbaren inhoud, dat de zangeres in de opschudding op het laatste oogenblik vergeten had. Hij greep het en aanvaardde den terugweg.

Toen hij weder door de patrijspoort geklauterd was en zich aan den ketting had laten zakken, gaf hij een korte ruk aan het touw en duidelijk kon hij zien, dat het vanuit de motorboot langzaam werd ingepalmd, naar mate hij voort liep. Plotseling stond zijn hart stil van ontzetting... een reusachtige zwarte schim naderde op eenigen afstand en scheen recht op hem toe te komen. Maar spoedig vervolgde hij zijn weg... het was een duikboot.

Maar een nieuw gevaar wachtte hem. Nauwelijks was hij om den achtersteven van het schip, of hij liep als het ware een man in de armen, die blijkbaar zooveel van het groote duikerschip naar omlaag was gelaten. Even stonden de mannen onbewegelijk tegenover elkander, toen ontstond er een kort maar hevig gevecht op den bodem der zee. De duiker greep naar de bijl, die aan zijn zijde hing, maar Raffles was hem voor, wist het trektouw te grijpen waaraan de man bevestigd was en gaf er een hevigen ruk aan. Het volgende oogenblik werd zijn vijand, blijkbaar zeer tegen zijn wil, naar de oppervlakte van de zee getrokken! Raffles echter vervolgde zoo snel hij kon zijn weg en tien minuten later werd hij in de boot getrokken. Nauwelijks had Charly den helm losgeschroefd, of Raffles kreet:

— Snel weg, er dreigt gevaar! Ik heb al met een duiker te doen gehad zoo even! Zijn de zes kisten veilig aan boord?

— All right, mylord! antwoordde Henderson.

— Vooruit dan, en laat de boot loopen wat zij loopen kan.

Henderson nam bij den motor plaats en Raffles plaatste zich, nog in het duikerpak, aan het stuur. Een

oogenblik later schoot de boot in volle vaart van achter de rots te voorschijn en stormde brutaalweg den Atlantische oceaan op. De „Swallow” voer als het ware onder den boeg van het groote duikerschip door, waar men hen blijkbaar reeds gezien had en aan welks boord een luid kabaal zich verhief.

Plotseling begonnen de zoeklichten van drie torpedo-booten tegelijk te werken..... het volgende oogenblik voer de „Swallow” letterlijk in een zee van licht.

— Laat haar vlugger loopen, Henderson, schreeuwde Raffles.

Eensklaps werd een doffe slag vernomen. Een kanoenschot donderde rommelend over de golven der zee, en op tien meter afstand van de motorboot plofte een granaat in de golven.

— Ik heb al veel beleefd, zeide Raffles, maar nog

niet dat er met granaten op mij geschoten werd. Het is de schoonste dag van mijn leven!

Nog eens en ong eens donderde het geschut, maar de „Swallow” was de torpedojagers te vlug af. Steeds grooter werd de afstand die haar van de oorlogsschepen scheidde, steeds zwakker was het licht, steeds verder vielen de granaten neer en binnen een half uur tijds kon Raffles het er voor houden, dat hij zijn schat in veiligheid had gebracht.

— Wij zullen het goud naar mijn schatkamer op Torghatten brengen, Charly, zeide Raffles, en daarna zal ik mij veroorloven den diamant persoonlijk, natuurlijk onder een vermomming, aan Madame Melba te overhandigen. Ik geloof dat ik mij goed gewroken heb over mijn laatste nederlaag, die Sullivan mij heeft toegebracht!

De volgende aflevering (No. 141) zal bevatten:

De plannen der Admiraliteit.

In den
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL
HEERENGRACHT 313, AMSTERDAM

verschijnen wekelijks twee afleveringen onderscheidenlijk van

Nick Carter,

sensationeele detective-verhalen
in fraai gekleurden omslag.

10 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

Raffles

ook wel genaamd Lord Lister,
de gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.

10 cent per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill

De avonturen van den grooten woud-
looper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag

10 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal

Het Vreemdenlegioen

Boeiende schetsen uit het leven der
soldaten in Afrika
in fraai gekleurden omslag

10 cents per nummer.

Van dit werk zijn
nog slechts vier diverse nummers voorradig.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door den Boekhandel.

Nog zijn voorradig:

Jules Verbeke

De Oorlogsspion.

Romantische beschrijving van den oor-
log gedurende het jaar 1915.

26 nummers

in prachtige omslag 10 cents per nummer.

België's verwoesting.

Achter de Schermen.

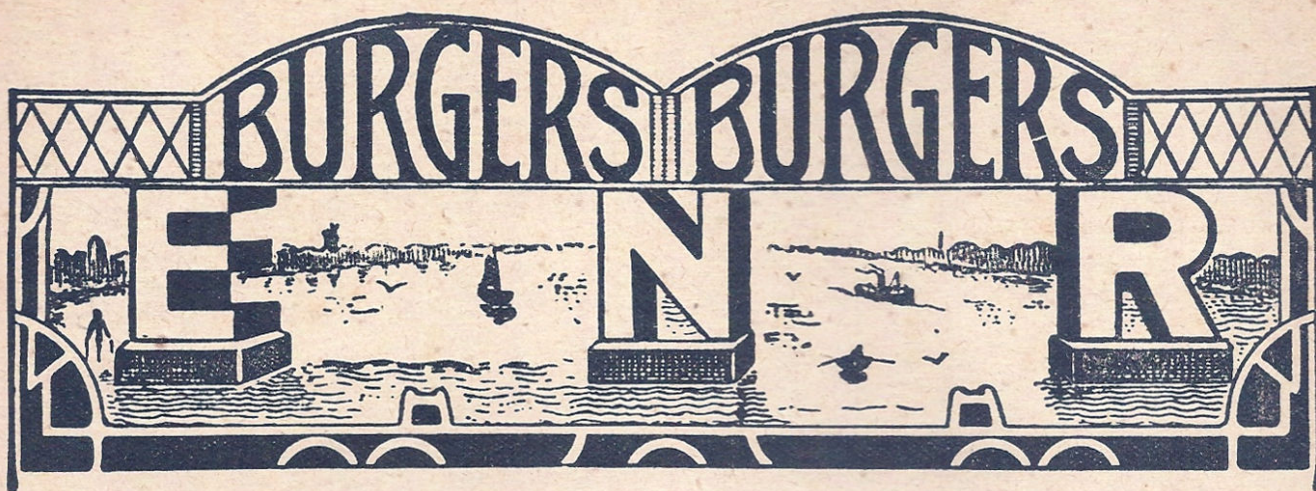
Romantisch verhaal over de aanleiding
tot den grooten oorlog.

7 nummers — 10 cents per nummer.

Prachtige omslag.

Onthullingen door een Staatsman.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

UTRECHT, 12 Januari 1913

*Aan de Directie van de E. N. R.
voorh. H. Burgers.*

Mijne Heeren.

Ondergeteekende verklaart, dat aan hem ongeveer 18 jaar geleden uit de

Burgers E.N.R. Rijwielfabriek

een SOLIED RIJWIEL is geleverd, dat door hem steeds is gebruikt en thans, gerepareerd, nog in uitstekenden staat verkeert.

Hoogachtend,

Dr. L. VERMANDE.